Zindanlar Boşalsın Genel Af!

Elbistan Cezaevi tutuklu ve mahkumlarının mücadelesi yükseliyor!

Genel durum:

Tarihin başlangıcından bu yana ilk şiddete başvuranlar hakim sınıflar olmuşlardır. Egemen sınıflar sömürü ve zülüm düzenlerini ayakta tutabilmek için bir çok kurumlara sahiptirler. Bu kurumlardan birisi de cezaevleridir. Egemen sınıflar kendi tahakkümlerini uzun süre devam ettirebilmek, kendilerinin işkence ve zulmüne karşı işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin vermiş oldukları devrimci mücadeleyi bastırmak, sesini boğmak için bu gibi baskı araçlarına başvurmaktadırlar. Bununla birlikte emperyalizmin ve onun ülkemizdeki işbirlikçileri, büyük burjuvazi ve feodal toprak ağaları gerici ideolojileriyle ilkel bir biçimde kitleleri şartlandırmakta, ırk ve bölgecilik ayrımı yaparak halk arasına düşmanlık tohumları atmakta, kumar, esrar vb. gibi araçlarla halkı uyuşturmaktadır. Esas hedef yükselen halkın mücadelesini saptırmaktır. Bu tür faaliyetlerde bulunanlar düzenin kurbanları olarak cezaevlerine doldurulmaktadır. Yurdun dört bir yanında bulunan cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere barbarca çağdışı işkenceler yapılmakta, dışardakinden daha katmerli olarak sömürülmektedir.

Bu insanlık dışı uygulamalara karşı bir çok cezaevinde binlerce hükümlü ve tutuklu mücadele vermekte, direnmekte, kısmi birtakım haklar sağlamaktadırlar. Ancak bunların köklü çözümü sömürü ve zulüm düzeninin yerle bir edilmesi ve devrimci halk iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Elbistan Cezaevi'nin iç yapısı ve direniş

Elbistan cezaevinde 260 tutuklu ve hükümlü vardır. 48 kadarı siyasi tutukludur. Cezaevindekiler genel olarak yoksul köylü ve küçük-burjuva kökenlidir. Cinayet, hırsızlık, gasp vb. gibi suçlardan tutuklu ve hükümlüdürler. Çoğunluğu Elbistan ve yöresinden, bir kısmı da komşu illerdendir. İdarenin çeşitli oyunlarıyla mahkumlar arasında güvensizlik yaratılmıştır. Cezaevi yöneticileri, sınıfsal kökenlerinin gereği olarak kaypak, yağcı birkaç mahkuma çeşitli imtiyazlar tanıyarak, kendilerine ispiyoncu olarak kullanmaktadır. Bu imtiyazlar şunlardır:

1) Bu kişilerin görüşmelerini başgardiyan odasında veya önbahçede yapmaları,
2) Dış bahçede serbestçe dolaştırılmaları,
3) Esrar ve hap satışını bu kişilerin yöneticiler ile işbirliği yaparak gerçekleştirmeleri,
4) Cezaevi içerisinde kumar oynayan ve oynatan bu ispiyonculara göz yumulması.

Kantin, çayocağı gibi yerler, idare yanlısı kişilerce işletilmekte, kantindeki eşyalar dışardakinden daha fazla bir fiyatla satılmaktadır.

İdarenin denetimi altında yapılan çaylar demlik hesabı yüksek fiyatla satılmaktadır. En önemli sorundan biri de mahkumlara kuru(paket) çayın verilmemesidir.

Burada elde edilen paranın büyük bir kısmını idare, bir kısmını da çaycı almaktadır.

Cezaevi personeli 15 kişidir. Müdür Ahmet Hançer ve başgardiyan Ahmet Kozanoğlu kesin MHP yanlısıdırlar. Bunlar mahkumlar üzerinde her türlü hileye başvurmakta, 3-5 gerici mahkûma imtiyazlar vermekte ve faşist ideolojiyi cezaevi içerisinde yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Personel içerisinde iyi niyetli,dürüst birkaç gardiyan vardır.

Bu yöneticiler cezaevi içerisinde mahkumlara dayak atmayı keyfi bir alışkanlık haline getirmişlerdi. Biz cezaevine girmeden önce keyfi hareketlerle mahkumlara işkence yapılmıştır. Örneğin: Siyasi tutuklu bir öğretmene ağır işkence ettirdikleri birçok kişiyi koğuşlarından tek tek alarak idareye getirip işkenceye yatırdıkları ve sindirmeye çalıştıkları herkes tarafından bilinmektedir.

Mahkumların somut talepleri:

1) İşkence, küfür ve her türlü baskıya son verilmesi,
2) Paket çayın mahkumlara verilmesi,
3) Şebekede yapılan kadın görüşmesinin ön salonda yapılması,
4) Beş dakika olan görüşme süresinin uzatılması,
5) Ana caddeye açılan hapishane bahçe kapısının, herhangi bir trafik kazasına ve herhangi bir olaya yol açmaması açısından kaldırılması,
6) Özellikle siyasi tutukluların isteği olan devrimci gazete ve kitapların serbestçe içeri alınması.

Mahkumlar yukarıdaki taleplerin gerçekleşmesinin zorunlu olduğuna inanıyorlardı. Fakat devrimci bilinçleri olmadığından ve birbirlerine güvensizlik duymalarından dolayı,bu baskılara ve haksızlıklara karşı mücadele edemiyorlardı.

Yer yer idareye karşı bireysel çıkışlar ve kendiliğinden gelen hareketler olmuşsa da bu hareketler başarısızlığa uğramıştır. Çok sayıda devrimcinin içeri düşmesinden sonra sıralanan taleplerin gerçekleştirilmesi için kendiliğinden gelme bir direnişe başlandı.

İsteklerimizin savcılığa bildirilmesi için bir dilekçe ile müdüre başvurduk, ancak dilekçenin savcılığa verilmemesinin duyulması üzerine 'biz mahkumlar sayıma girmeyerek bahçede toplandık. Savcı gelene kadar içeri girmeyeceğimizi söyledik. Faşist müdür Ahmet Hançer bahçeye geldi "sayıma girin, bu hareketiniz iyi sonuç vermez" diyerek birliğimizi bozmaya çalıştı. Daha sonra "önderiniz kimdir, meydana çıksın, kim sizi kışkırtıyor" diyerek bizi tehdit etmeye ve direnişimizi kırmaya çalıştı. Daha da azgınlaşarak hapishane idaresinin haksız uygulamalarını dile getiren bir mahkum arkadaşımızın üzerine yürüdü devrimcilerin ve birçok mahkumun anında müdahalesiyle gerileyerek kaçtı.

Paniğe kapılan müdür, "isyan var" diyerek, cezaevi çevresini polis ve jandarmalarla kuşattırdı. İtfaiyeyi getirmevi ve araba farlarıyla bahçeyi aydınlatmayı da ihmal etmedi.

Faşistler anonslar yaparak, sayıma girmemizi, dağılmamızı, aksi halde zor kullanacakları tehdidini savurdular. Ancak mahkumların çoğunluğu kenetlenerek, hakları verilinceye kadar mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirttiler. Mahkumlar savcının gelmesini istediler. 3-4 saat sonra savcı geldi. Bunun "isyan" olduğunu "çok kötü durumların olacağını" söyledi. Yine de direniş kararlılıkla devam etti. Biraz sonra savcı tekrar gelerek isteklerin kabul edildiği haberini verdi. Alınan haklar şunlardır:

a) birçok kişinin arasında yapılan kadın görüşmelerinin artık şebekede değil de,ön bahçede yüzyüze yapılması,
b) Her koğuşa günde iki paket çay verilmesi,
c) Küfür ve dayağın yasaklanması,
d) Savcılığın incelemesi sonunda devrimci yayın organlarının serbestçe verilmesi.

Mahkumların kendiliğinden gelme direnişleri sonunda elde edilen kısmi haklardan rahatsız olan faşist idare; (iyi niyetli birkaç gardiyan dışında) mahkumları birbirine düşürmeye çalıştı ve çeşitli oyunlara başvurdu. Önceki direnişle idarenin iç yüzünü teşhir eden bir mahkumu hasmının bulunduğu bir koğuşa vermek istediler, fakat mahkûm arkadaş hasmının bulunduğu koğuşa gitmesinin sakıncalı olduğunu belirttiği zaman birkaç gardiyan; idarede dövülmeyeceğine dair "namus sözü" vererek bu arkadaşı idareye götürdüler, işkence altındaki arkadaşın feryatları duyulur duyulmaz, başta devrimciler olmak üzere birçok mahkum şebekenin önünde toplandılar, daha önce "kimseye işkence yapılmayacağı" sözleri verildiği halde "hangi hakla arkadaşa işkence yapıyorsunuz?" diye soruldu. Derhal işkenceye son verilmesini ve arkadaşımızın bize verilmesini, aksi halde çok olumsuz olayların çıkacağını belirttik, bu kararlı direnişimizin karşısında çaresiz kalan idare, arkadaşımızı vermek zorunda kaldı. Bu sırada müdür şebeke önüne geldi. Mahkumu dövmediklerini, söyleyince devrimciler ve mahkumlar hep bir ağızdan "işkenceciler, katiller, hainler" diye haykırdık. Şebekenin önünden ayrılmayarak savcının gelmesini istedik. Üç tane savcı geldi. Savcılar şebekenin önünden ayrılmamızı, koğuşlara girmemizi söylediler. Şebekenin önünden karşılıklı görüşmeye başladık; Artık bu müdürün burada kalmasının sakıncalı olduğunu, "burada müdürlük yapamayacağını" belirttik. Bu sırada müdür üç savcının huzurunda bütün mahkumlara küfretti.Bu küfür karşısında mahkumlardan gereken cevabı aldı. Olaylar bu şekilde gelişirken mahkumların birliğini, kaynaşmalarını ve mahkumların devrimcilerle kaynaşmasını engellemek amacıyla, idarenin resmen kışkırttığı MHP yanlısı esrarcı, kumarcı müdürün ajanı durumunda olan Mustafa Özeren adlı mahkum, tutuklu koğuşunun kapısında "Bu devrimciler dışarıda kargaşalık yapıyorlar, müdür haklıdır, bizim anamıza-avradımıza küfretmiş çok mu?" diye bağırdı. Tam bu sırada devrimciler ve mahkumlar bağırarak bu kişinin üzerine yürüdüler. Ancak devrimciler mücadeleyi zayıflatacak bir linç olayını önlediler.

Özellikle ikinci direnişte devrimcilerin önderliğinde verilen kararlı mücadele sonucunda,müdür "rapor"verilerek izine gönderildi. Zaten birinci direnişten sonra başgardiyan da izine ayrılmıştı. Geçici de olsa hapishane idaresi geri adımlar atmak zorunda kaldı. Faşist müdürün izinden dönmesinden sonra mahkumların çeşitli tepkileriyle karşılaştı. Dışardan yapılan baskılarla başarılı olamayacağını anlayan idare, bu kez mahkumlar arasında yerli-yabancı ayırımı yapmaya ve ispiyonları vasıtasıyla idareye taraftar toplamaya başladı. İdare yanlısı Mustafa Özeren adlı mahkumu müdür önce odasına çağırıp eline bıçak vererek, direnişlerde mahkumlara önderlik yapan yurtsever mahkûm arkadaşa bıçakla saldırttı. Olayın duyulmasıyla, anında devrimciler ve mahkumlar olay yerine koştular. Şebekenin önünde toplandılar.

Savcı gelerek olaya el koydu. İfadesi alındıktan sonra mahkum arkadaşımız koğuşuna gitti. Kapılar kapandıktan sonra, saldırıya uğrayan arkadaşı "tekrar ifaden alınacak"diye idareye götürdüler. Koğuş kapılarının kapalı olmasından faydalanan idare ve savcı mahkum arkadaşa 15 gün hücre cezası vererek hücreye attırdı. Bunun yanında ispiyoncu Mustafa Özeren'e de hücre cezası verildi.Arkadaşımız 15 gün hücrede yattı.Hasta olduğu halde hastaneye sevkedilmedi. İspiyoncu ise 9 gün hücrede yattı. (Geceleri idare tarafından dışarıya çıkarılıyordu) Hastane raporu alınarak hastaneye gitti. Savcıyı çağırtarak hapishane içerisinde tezgahlanan faşist oyunların gelişmesi karşısında sessiz duramayacağımızı ve mücadele edeceğimizi belirttik. Savcı "namus" ve "şeref" sözü vererek hiç kimsenin sürgün olmayacağını söylediği halde, mahkumların sorunlarını dile getiren ve yöneten 12 mahkum arkadaşı sürgüne gönderdiler.

Bu arkadaşların sürgüne gitmesiyle cezaevindeki mücadele durmadı. Onları aratmayacak kararlı arkadaşlar mücadeledeki yerlerini aldılar.

Bu mücadele süresince çıkardığımız dersler:

1) Birinci direnişte mahkumlar, yoksul ve küçük-burjuva kökenli olmaları ve bilinç düzeylerinin geriliği nedeni ile istikrarlı bir şekilde mücadeleyi sonuna kadar yürütmede tereddüt ettiler. Bundan dolayı sınıf yapılarının doğru tahlili yapılarak, nereye kadar gelebileceklerini hesaplamak devrimci ideolojiyi uzun vadeli bir çalışmay

Dev.Sa.7.Sü.4'de

İSTANBUL	27
KAYABAĞ KÖYLÜLERİ (Pertek - Tunceli)	36
DİKİLİ	76
TOPLAM	139
GEÇEN SAYILARDAN	3946
GENEL TOPLAM	4185

İZMİR

Bizler İzmir-Dikili'den "DİKİLİ YURTSEVER DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ olarak -ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF- Kampanyasına katılıyor ve tüm kararlılığımızla destekliyoruz.

GÖKÇEADA

Türkiyeli 6 yurtsever serbest bırakılmalıdır!

Alman siyasi polisi 8.6.1977 tarihinde Dortmund ve çevresinde düzenlediği baskınlar sonucu, Türkiyeli 6 yurtseveri tutuklamıştır.

6 yurtseverin Almanya'da gerekçesiz olarak tutuklanmasını ve yurtseverler üzerinde anti-demokratik, insanlık dışı baskıların uygulanmasını protesto ediyoruz.

GÖKÇEADA'DAN 18 YURTSEVER-DEVRİMCİ

Vatan Gazetesi patronuna karşı protesto sesleri yükseliyor

BURSA	192
MUDANYA	39
DİYARBAKIR (Cezaevi)	103
ARAÇ (Protesto sonucu ilçede Vatan satılmıyor)	79
SAPANCA (protesto sonucu ilçede Vatan satılmıyor)	14
KAYABAĞ KÖYÜ (Pertek)	36
DİYARBAKIR (Merkez)	316
GEYVE	30
AKÇADAĞ	42
NAZİLLİ	112
ARDAHAN	94
ANKARA (Yurtsever-Devrimci Öğretmen)	54
GAZİANTEP (Çimanto fabrikası işçileri)	22
DÜZCE	72
ELBİSTAN (Cezaevi)	95
ERZURUM (Ziraat Fakültesi öğrencileri)	67
ÜÇKÖY (Çorum)	19
GAZİANTEP (Pazarcık'lılar)	126
KÜTAHYA	74
KONYA EREĞLİ	48
KIĞI	93
GÖLBAŞI	86
İSKENDERUN	86
KÖRECİK (Akçadağ)	452
SUNGURLU	145
ANKARA (Yurtsever-Devrimci sağlık işçileri)	232
DÖRTYOL	385
CEYHAN	289
GELDİĞİ YER BİLİNMEYEN	34
TOPLAM	3436
GEÇEN SAYILARDAN	3259
GENEL TOPLAM	6695

TOKAT:

Vatan gazetesi patronu,

1- İşçilere sendika kurma hakkını tanımadığı ve girişimde bulunanların işine son verdiği için,

2- Darağacında Üç Fidan, Sol Kendini Anlatıyor, Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit gibi yazı dizilerini hazırlayan -gazete tirajının yükselmesine büyük katkısı olan- proleter devrimci yazar NİHAT BEHRAM'ın işine son verdiği için,

3- Gazetede çalışanların gerçek haklarını vermediği için,

4- Taşra muhabirlerini ücretsiz çalıştırdığı için, Vatan gazetesinin muhabirliğini yapmayacağımı bildirir, uygulanan faşist ve sosyal-faşist baskıları şiddetle protesto ederim.

İLHAMİ ÇIRDAKLI
VATAN GAZETESİ
TOKAT MUHABİRİ

MUŞ:

"VATAN" gazetesi ilk kez basın hayatına girerken, yurtsever-demokrat olma iddiası ile çıkmış ve gazetede devrimci-yurtsever unsurlar, bu gazete içerisindeki sınıf mücadelesinde yerlerini almaya çalışmışlardır. Ancak; belirli bir ekonomik güce kavuşan Numan Esin denen basın ağası, kendi sınıfı yanında yer alarak devrimci-yurtsever yazar Nihat Behram ve diğer yurtseverleri almış, yerlerini kendi kalemşorları sosyal-faşist kadrosuyla doldurmuş, buna karşı direnen yurtseverlere karşı faşist beslemelerini çağırarak açık yüzünü kendisi teşhir etmiştir.

Tüm proleter devrimciler, yurtseverler, demokratlar basın ağalarına, "Vatan" gibi burjuva paçavralarına karşı mücadele etmeli ve "Vatan" gazetesini protesto kampanyası derinleştirilerek, her türden burjuva basınını teşhir etmeli, mücadele, basın halkın basını oluncaya dek sürdürülmelidir.

Biz, proleter devrimciler olarak Numan Esin ve onun gibi basın ağalarını ve "Vatan" gazetesi gibi burjuva basınını da protesto ediyor ve kampanyaya katılıyoruz.

MUŞ'TAN PROLETER DEVRİMCİLER

NUSAYBİN:

Bizler tarım işçileri olarak Vatan gazetesindeki sosyal-faşist uygulamaları protesto eder, işine son verilen yurtsever devrimci yazar Nihat Behram ve ayrıca mecburi izine ayrılan Emil Galip Sandalcı işe alınıncaya kadar Vatan gazetesini okumayacağımızı bildiririz.

NUSAYBİN'DEN BİR GRUP DEVRİMCİ

GAZİANTEP:

Bizler Gaziantep 'li yurtsever devrimciler olarak, Vatan gazetesini, yurtsever devrimci yazar Nihat Behram'ın işine son verildiğin den diğer yurtsever yazar ve işçiler üzerinde faşist ve sosyal-faşist baskılar yapıldığından dolayı protesto ediyoruz.

GAZİANTEP'TEN BİR GRUP YURTSEVER DEVRİMCİ

TUNCELİ:

Yurtsever devrimci yazar Nihat Behram'ın Vatan gazetesi patronu tarafından işten atılmasını ayrıca yurtsever devrimci basın üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıları protesto ediyoruz.

TUNCELİ'DEN BİR GRUP TERZİ

ERZİNCAN:

Vatan gazetesinde çıkan yazıları ile belgesel incelemeleri ile tanıdığımız yurtsever devrimci yazar NİHAT BEHRAM'ın gazete patronu tarafından işinden atıldığını öğrendik. Gazete tirajının bunca artmasında, yazı ve incelemelerinin büyük payı olan Nihat Behram işe alınıncaya kadar Vatan gazetesini almayacağımıza ve okumayacağımıza karar verdik. Nihat Behram işe alınmadığı takdirde halk içinde bu kampanyayı devam ettireceğiz. Nihat Behram tekrar işe alınmalı, yazıları ve incelemeleriyle halkımıza yararlı olmalıdır. Vatan patronunun ve yandaşlarının Nihat Behram'ı işten atmasının faşistlerin ve sosyal faşistlerin işine yaradığını belirtiyor, bu durumu derneğimizce protesto ediyoruz.

Kamu Yararına Çalışır
Erzincan İli Eğitim ve Kültür Derneği
A. Çamurdere Köyü Şubesi

ÇANAKKALE:

Vatan Gazetesi'nde çalışanların tüm sendikal hakları verilene, yurtsever ve devrimci yazar NİHAT BEHRAM gazeteye dönene kadar VATAN gazetesini protesto ediyor ve halkımızı bu gazeteyi okumamaya çağırıyoruz.

GELİBOLU KÜLTÜR DERNEĞİ Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Berber,
LAPSEKİ HALK KÜLTÜR DERNEĞİ Yönetim K. adına Enver Enginer,
ÇARDAK KÜLTÜR DERNEĞİ Yönetim Kurulu Başkanı İsmail Artut.

Hataylı ve Ceyhanlı devrimciler gazetemize 9000 TL. bağışta bulundular

Her devrim, kitlelerin sonsuz fedakarlığının bitmez tükenmez mücadelelerinin ürünüdür. Türkiye halkını sömürü ve zulümden kurtaracak olan, Ulusal Demokratik Halk Devrimi de; emekçi halkımızın mücadelesinin ve fedakârlığının bir ürünü olacaktır.

Bu genel devrimci ilkeyi hayata geçirmenin bir parçası olarak,Hatay ve Ceyhanlı proleter devrimciler; HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ şiarı ile topladıkları 9.000 (Dokuzbin) liralık bağışı gazetemize göndermişlerdir. Bu bağış,halkımızın Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesindeki fedakârlığının sadece bir parçasıdır. HALKIN KURTULUŞU kitlelerden aldığı güçle mücadelesini sürdürecektir.

HALKIN KURTULUŞU

"1 Mayıs Katliamının sorumluları, gerçek yüzlerinin açığa çıkmasından korkuyorlar"

Kadın Haklarını Koruma ve Geliştirme Derneği Nihat Behram ve arkadaşlarının katılacağı, Halkın Kurtuluşu gazetesinin 1 Mayıs ile ilgili belgelerinin sergilenecegi bir gece düzenlemeyi kararlaştırdı. Gerekli yasal girişimlerde bulunarak 14.8.1977 günü yapılacak geceye izin istendi. Hakim sınıfların temsilcileri böyle bir gecenin düzenlenmesini istemediklerinden çeşitli biçimlerde engellemeye çalıştılar. İzin için başvuruya hemen cevap vermeyerek oyaladılar. Böylece çalışmaların önceden başlamasının önüne geçmek istediler. Ancak üstlerine üstlerine gidince ve engellemelerinin hiçbir yasal dayanağının olmadığı belirtilince geceye izin vermek zorunda kaldılar. Yoğun bir biçimde çalışmalara başlandı. Gecenin duyurusu için bir de afiş bastırılmıştı. Bu afişlerin yapıştırılması sırasında,izinli olduğu halde polis engellemek istedi.Afişlemeyi yapan arkadaşlarımıza "toplu halde bulunuyorsunuz, dağılın, dağılmazsanız biz sizi dağıtacağız" diyerek saldırdılar. Ama arkadaşlarımız kararlı bir biçimde demokratik haklarını savundular. Dağılmayarak afişlemeye devam ettiler. Bu defa polis daha ilerde arkadaşlarımıza tekrar saldırdı ve silah kullandı. Böylece afişlemeyi engelledi.

Tüm bu saldırıların ve engellemelerin amacı açıktı. Hakim sınıflar, polis ve MİT 1 mayıs katliamının gerçek sorumlularını ortaya çıkaran belgeleri halktan saklamak istiyordu. Çünkü bu belgelerin sergilenmesi katillerin kimliklerini(MİT, polis CIA ve kontr-gerilla)ortaya koyacaktı.

Ayrıca bu gecenin bir anti-faşist gösteri haline geleceğinden, kitlelerin devrimci coşkunluğundan korkuyorlardı.

İskenderun, Dörtyol, Payas'ta düzenlenen bu gecelerin oluşturduğu potansiyelden,katliamlarının teşhirinden bunun yarattığı öfkeden korkan hakim sınıflar, MİT ve polisi harekete geçirdi. 9.8.1977 günü Ceyhan' da "gece"nin bitiminden sonra oyuncuları ve belgesel dökümanları ele geçirmek için polis saldırdı. Film makinasına ve diğer malzemelere el koydu. Malzemelerin olmayışı Gaziantep'te "gece"nin düzenlenmesini teknik olarak imkansızlaştırmıştı. Bu nedenle gece yeni malzemeler temin edilinceye kadar ertelendi.

Bu "gece"nin Gaziantep'te düzenlenmesini engellemek isteyen sadece Amerikancı faşistler değildi. Sosyal faşistler özellikle İGD'liler de el altından "DİSK'in 1 mayıs olaylarını filme aldığını gösterilen filmin sahte olduğu"yalanını yaydılar. Onlar da böylece 1 Mayıs katliamındaki ortaklıklarının açığa çıkmasının önüne geçmek istiyorlardı.

Tüm bu engellemelere karşın halkın geceye ilgisi çok fazlaydı. Bastırılan 3000 bilet kısa zamanda tükenmişti. Talep ise daha fazlaydı. Gecenin bu şekilde engellenmesi halkın faşist diktatörlüğe olan öfkesini daha da arttırdı. Kitleler bu gecenin mutlaka düzenlenmesini istemektedirler.

Faşist diktatörlüğün bütün çabaları boşunadır. Biz Gaziantep'li devrimci kadınlar yıllar yılı mücadeleyle kazandığımız demokratik mevzilerimizi ve haklarımızı koruyacak, geceyi gerekli malzemeleri tamamlandığında mutlaka yeniden düzenleyeceğiz.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM
1MAYIS KATLİAMININ HESABI SORULACAKTIR!

GAZİANTEPLİ PROLETER DEVRİMCİ KADINLAR

İ. Gündüz
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

HALKIN KURTULUŞU

29 Ağustos 1977 — 250 KURUŞ — 71

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Bu vurgun, talan ve sömürü düzeni milyonlarca emekçinin mücadelesi ile yerle bir olacaktır!

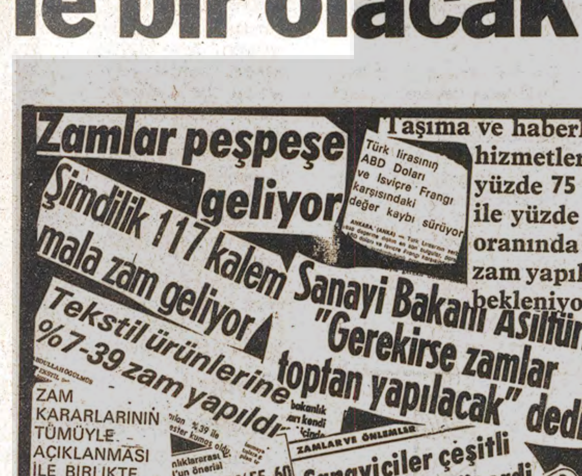

Geçtiğimiz günlerde Tekel maddelerine yapılan % 160 lık zamlardan sonra, şimdi de akaryakıttan elektriğe, kömürden çimentoya ve tekstil ürünlerine kadar, PTT ve DDY ücretlerine uzanan geniş bir 'zam tufanı' emekçi halkın günlük hayatını allak-bullak etmeğe başladı.

Ekonomik kriz içinde debelenen hâkim sınıflar, içinde bulundukları "durum"dan kurtulmak için, "ekonomik tedbir paketi" adı altında piyasaya durmadan yeni yeni "zam paketleri" sürmektedir.

Bakanlıklararası Ekonomik Kurul (BEK);yaptığı sürekli toplantılar sonucu hâkim sınıflara, 'soluk' aldırmak ve tam—takır olan devlet kasasını halkın sırtından doldurmak için, zam kararları almaktadır. Şimdilik akaryakıta % 60,demire % 50, kömür ve çimentoya % 30, elektriğe % 20 ve tekstil ürünlerine % 7-35 arası zam yapılmıştır. Zamlar sadece bu maddelerle de sınırlı kalmayarak; emekçi halkın satın almak zorunda olduğu her türlü tüketim maddelerini de kapsayacaktır. Bunların sonucu olarak da işçilerin, köylülerin, küçük esnafın ve tüm dar gelirli memurun yoksulluğu katkat artacaktır.

Halk, yapılan bu zamlara büyük tepki duymaktadır. Ve bu tepki giderek somut eylem biçimlerine dönüşmektedir. Halkın zamlara karşı duyduğu tepkiyi önlemek için, sanayici ve iş adamlarından, bakanlara ve parti liderlerine kadar tüm hâkim sınıf temsilcileri, zamların halkın yararına yapıldığını ispatlamaya çalışmaktadırlar. Demirel, "zamları hükümet yapmadı" gibi demagojilere başvururken , Erbakan, "Tedbir bir noktada zammı gerektirirse bunu yapmaktan kaçınmayız, milletimizin menfaatine olmak üzere" diyerek zamların halkın yararına bir şey olduğunu yutturmaya çalışıyor.

Kömürün tonuna 580 lira yerine 900 lira, elektriğin 1 kws. ına 83 kuruş yerine 103 kuruş, bir paket Bafra sigarasına 225 kuruş yerine 350 kuruş ödemek halkın yararına mıdır? Elbette hayır ! Gerçek bu kadar açıkken, faşist MC hükümeti halkın gözünü boyamaya çalışmaktadır. Onların hiçbir yalanı zamların, büyük burjuvazinin, toprak ağalarının, aracı-tefeci ve vurguncunun yararına yapıldığı gerçeğini gizleyemeyecektir.

Bugün halkı soyup-soğana çevirmenin tek yolu olarak zamlar uygulanmaktadır. Zamların yanısıra hâkim sınıflar, hal-

Dev.Sa.7.Sü.4'de

"İçişleri Bakanı'na başarılar diliyorum" diyen Ecevit Faşist diktatörlüğün saldırı ve zulmünün suç ortaklığını yapmaktadır

5 Haziran seçimleri öncesi halka tatlı vaadlerde bulunan CHP ve onun genel başkanı Ecevit, bugün söylediklerinden (lafta da olsa) yüzseksen derece geri çark etmiştir.

Halka 'ak günler'in ninnisi söyleyen, 'yoksulluğa son vereceğini'vaadeden, 'işkencecilerden ve katillerden hesap sorulacağını'belirten Ecevit, bu söylediklerini kendisi unuttuğu gibi, halka da unutturmağa çalışmaktadır. O, bugün tam tersine faşist diktatörlüğün kendisini onarma, güçlendirme çabalarını onaylayarak, halka karşı yapılan saldırıları, işlenen cinayetleri alkışlamaktadır.

Faşist MC hükümetinin İçişleri Bakanı tarafından açıklanan, halka daha güçlü ve etkili bir şekilde saldırı 'tedbirlerini', 'Halkçı Ecevit' de 'olumlu' bulmakta ve 'desteklediğini' açıklamaktadır.

Bilindiği gibi geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanı Korkut Özal,emekçi halka saldırı ve terörden başka hiç bir şey olmayan 'anarşiyi önle-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

BARSAK ENFEKSİYONU, TİFO, SITMA VE KOLERA İÇİN TEDBİR ALINMALIDIR

HALKIN SAĞLIĞIYLA OYNANAMAZ!

Emekçi halkımızın hayatını tehdit eden salgın hastalıklar, son günler de toplu ölümlere yol açacak boyutlara ulaştı. Bir yandan var olan salgın hastalıklar , daha da yaygınlaşırken ; bir yandan da yeni yeni salgın hastalıklar baş göstermektedir.

Daha önce onlarca kişinin ölümüne sebep tifo ve sıtmaya, şimdi de bağırsak enfeksiyonu eklendi. Geçtiğimiz haftanın ilk günlerinde bu hastalıktan Diyarbakır'da 5, Yıldızeli'nde 11, Cizre, Silopi ve Silvan'da da 14 kişi olmak üzere, toplam 30 kişi ölmüştür.

Ayrıca bugün Suriye'de binlerce kişinin ölümüne yol açan kolera hastalığı da, gerekli önlemler alınmazsa ülkemize sıçrayabilir. Özellikle güneyden yapılan hayvan kaçakçılığı, hac mevsimi ve sınırdan karşılıklı olarak gidip-gelmeler, kolera hastalığının ülkemize sıçramasını

Dev.Sa.7.Sü.9'da

Lağım suları Dicle Mahallesi halkının sağlığını tehdit ediyor!

Diyarbakır'ın Dicle mahallesinde oturan emekçi halkın sağlığını lağım suları tehdit etmektedir. Sıcaklığın 40 dereceyi bulduğu yaz sıcaklarında etrafa taşan pis lağım sularının kokusu mahalleyi yaşanmaz hale getirmekte ve etrafa binlerce hastalık mikrobu saçmaktadır. Bu nedenle mahallede hastalık oranı yükselmektedir.

Bütün bunlara rağmen ilgililer, halkın tepki ve şikâyetlerine kulaklarını tıkayarak, açıkça halkın sağlığı ile oynamaktadırlar.

Dicle mahallesinde yaşayan halkın; yolların bozuk olması ve suların akmaması nedeniyle de durumları daha da kötüleşmektedir.

Bu duruma ilişkin olarak Dicle mahallesinde oturan Halkın Kurtuluşu taraftarları çalışmalarının bir parçası olarak bir imza kampanyası açmışlardır. 286 kişinin imzaladığı kampanya metni şöyledir:

"HALKIN KURTULUŞU gazetesine;

Bizler, Dicle mahallesinde yaşayan Halkın Kurtuluşu sempatizanları olarak siyasetimiz doğrultusunda sürdürdüğümüz çalışmamızın bu aşamasında halkımızın talebini ortaya koymak için

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Kocasinan'da tifodan 4 kişi öldü

Bütün ülkede görülen tifo salgını, Kocasinan'da da 4 kişinin ölümüne ve onlarca kişinin hastaneleri doldurmasına yol açtı.

Bu nedenle Kocasinanlı proleter devrimcilerin yayınladığı bildirinin bazı bölümlerini yayınlıyoruz.

Emekçi halkımıza,

Yöremiz Kocasinan'da lağım sularının içme suyuna karışması sonucu büyük bir tifo salgını başgösterdi. 4 (Dört) kişi öldü. Hastaneler doldu. Çok daha fazlası da kendi evinde yatmaktadır. Hastalığın kaynağı olarak gösterilen lağım su-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun 1 Mayıs kampanyası ile ilgili ortak değerlendirmesi:

YAZISI 3. SAYFADA

ÇKP'NİN 11. KONGRESİ YAPILDI

Uluslararası proletaryanın iki büyük partisinden biri olan Çin Komünist Partisi'nin 11. Millî Kongresi yapıldı. Bu kongrenin özelliği proletaryanın büyük öğretmeni büyük önder Mao Zedung'un ölümünden sonra yapılan ilk kongre olmasıdır. Kongre aynı zamanda, Çin komünist hareketi tarihinde çok önemli yerleri olan Çu En Lay ve Çu Teh'in de ölümlerinden sonra yapılmıştır.

Kongre, ülkemizin de dahil olduğu uluslararası komünist hareket içinde ideolojik tartışmanın yoğunlaştığı bir dönemde toplandı. Bu kongre son bir yıl içinde toplanan iki büyük komünist partisinin kongrelerinden biridir. 1976 sonlarında da AEP'nin kongresi de yapılmıştı.

ÇKP'nin 11. Milli Kongresi, Merkez Komitesi toplantısında alınan toplantı kararından 22 gün sonra, 12-18 Ağustos tarihleri arasında ÇKP Merkez Komitesi Başkanı Hua Kuo Feng başkanlığında yapıldı.

11. Milli Kongreye Çin'deki 35 milyonu aşkın parti üyesini temsilen 1510 delege katıldı.

Kongre; Hua Kuo Feng'in okuduğu siyasi raporu, başkan yardımcısı Yeh Cien-Yin'in okuduğu parti tüzüğünün değiştirilmesi hakkındaki raporu ve yeni parti tüzüğünü oy birliğiyle kabul etti. Kongre aynı zamanda 201 asil üyeden ve 132 yedek üyeden oluşan yeni Merkez Komitesini seçti.

Kongrede Huo Kuo Feng, Başkanlık Divanı Başkanlığına, Deng Sio-ping, Yeh Cien-yin, Van Dun-sin ve Li Sien-nien başkan yardımcılığına seçildi.

Uluslararası komünist hareket, içindeki ideolojik tartışma ülkemizde de sürmektedir. Tartışmaların yoğunlaştığı bu dönemde proleter devrimciler AEP'nin 7. kongresinin belgelerini inceledikleri gibi, ÇKP 11. kongresinin belgelerini de ciddiyet ve titizlikle incelemelidirler.

Aylardır süren doktorsuzluk, Ayrancı ve tüm çevre köyleri halkının sağlığını iyice tehdit ediyor!

Konya'ya bağlı dört bin nüfuslu Ayrancı bucağı ve ona bağlı yirminin üzerindeki çevre köyleri halkının sağlığı, bir yıla yakın zamandır doktorsuzluk nedeniyle tehlikeli bir hal almıştır.

Bir yıl öncesine kadar sadece bir doktorun bulunduğu Ayrancı ve tüm çevre köyleri, bugün o bir tek doktorun da bulunmaması yüzünden çok sıkıntı içerisinde olup, en basit hastalıklar da bile çaresizlik nedeni ile yaşamaları tesadüfe ya da şansa bırakılmıştır.

Bucağın çevre ilçeleriyle ulaşım olanaksızlıkları ve halkın yaşama koşullarının çok ağır olması nedeniyle, her türlü sağlık sorunları hayatlarını tehdit eder duruma gelmiştir.

Biz Ayrancı ve çevre köyleri halkından olup aşağıda imzaları bulunanlar, hayati derecede önemli olan bu soruna en kısa zamanda çözüm bulunması için tüm ilgili ve yetkilileri tüm kamuoyu önünde uyarıyoruz ve bu konuda gerekenin yapılmasını istiyoruz.

AYRANCI'DAN 96 İMZA

Halkın Kurtuluşu Kocasinan'dan bir grup işçi ile konuştu

H.K. - Nerelisiniz?
- Kimimiz Tokatlı, kimimiz Amasyalı.

H.K. - Nerede oturuyorsunuz?
- Kocasinan, Cumhuriyet Mahallesinde.

H.K. - Suyunuz akıyor mu?
- Ayda bir akıyor. Su olsa bile elektrik yok. Su basmıyor, borularda aylarca kalan su bozuluyor, su akınca da hastalık başgösteriyor.

H.K. Sizce tifo salgınının sebebi nedir?
- Suyumuz yok. Lağımlar yüzeyden akıyor.Yağmur yağıp,lağım patlayınca, haftalarca kalıyor. Lağımı bağlatmak istediğimizde 3-4 bin lira iştirak parası isteniyor. Herkesin o kadar parası olmuyor. Parasız da bağlatamıyorlar.

Bir Başka İşçi - Çöpler haftada bir alınıyor. Çöp bidonları yetersiz. Dolunca sokağa dökülüyor. İki adım ötede de çöp, burada kahve. Ayrıca çeşme suyuna lağım suları karışıyor. Bütün bunlar da tifoya sebep oluyor.

H.K. - Tifodan ölen var mı? Hastanede yatan çok mu?
- Üç kişi şu aşağıda, bir kişide şu yukarı-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Hiçbir sosyal hak ve güvencesi olmayan;

ÇORUM BAKIR İŞÇİLERİ DİRENİŞTE

Çorum bakır işçileri 9.8.1977 günü direnişe geçtiler. Çorum'daki yüzlerce bakır işçisinin, ne sendika kurma hakkı, ne sigortası, ne de emeklilik gibi sosyal hakkı vardır.

Kazançları (!) bugünkü asgari ücretin bile altında olan bakır işçileri,korkunç bir sömürü cenderesi içindedir.Ürettikleri mallara çok düşük fiyatlarla el koyan patronlar; işçileri iliğine kadar sömürmektedirler. Bunun sonucu olarak da bakır işçileri günden güne korkunç bir yoksulluğun içine gömül-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Halkın Kurtuluşu direnişteki bakır işçileri ile konuştu:

H.K. - Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?
- 16-17 yıldır burada çalışıyoruz.

H.K. - Direnişe ne zaman başladınız? Sendikanız var mı?
- Direnişe 9.8.1977 salı günü başladık. Bugün üçüncü günündeyiz . Sendikamız yoktur. Hâkim sınıflar sendika hakkımızı gasp etmek için, bakır işçilerini esnaf olarak gösteriyor. Oysa biz, patrondan levha halinde bakır alıyor, bu bakırı kendi 'takım'larımızla işledikten sonra patrona geri vererek,açıkça işçilik yapıyoruz. Bu nedenle de sendika kurma hakkımız vardır.

H.K. - Direnişinizin amacı nedir?
- Direnişimizin sebebi; gelirimizin az, masrafımızın çok olmasıdır. İş için kullandığımız kömürün, kaynağın, fırçanın fiatları arttı. Dükkân kiraları 3 binden 6 bine, ev kiraları 500'den 900'e çıktı. Bunun yanında da kullandığımız her türlü malzemenin ve tüketim mallarının fiatları alabildiğine arttı.Bütün bunlara rağmen bizim gelirimizde (ücretimizde) bir değişiklik olmadı.Şim-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

Halkın Birliği gazetesi sahibi Hayrabet Honca'ya işkence yapıldı

Halkın Birliği gazetesi sahibi Hayrabet Honca,gerekçesiz olarak 18 Ağustos günü gözaltına alınmış, iki gün tutulduktan sonra Savcılığa bile çıkarılmadan serbest bırakılmıştır. Gazetenin dağıtım işleri için dağıtım şirketine giden Hayrabet Honca, polisler tarafından apar topar yakalanarak Emniyete götürülmüş, Emniyette 2 gün boyunca işkence yapılmıştır.

Devrimci yurtsever basını susturmak, emekçi halkı bu alanda silahsız bırakmak için faşist diktatörlüğün giriştiği saldırılar yoğunlaşmaktadır. Gazeteyi dağıtan, satışını yapan devrimciler engellenmeye çalışılmakta, tutuklanmakta, işkence yapılmaktadır.Ama tüm bu saldırılar devrimci yurtsever basını susturamayacak, faşist diktatörlüğe karşı var olan mücadele azmini daha da çelikleştirecektir.

HAYRABET HONCA'YA İŞKENCE YAPAN POLİSLER YARGILANMALIDIR!
İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORALIM!

"Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, en büyük girişimcilerce kurulmuş tekel birliklerinin egemenliğidir. Bu tekeller özellikle bütün hammadde kaynaklarını ellerine geçirdikleri zaman daha sağlam bir manzara gösterirler. Uluslararası kapitalist birliklerin, rakiplerinin her türlü rekabet olanaklarını yok etmek, onları sözgelimi demir cevherinden, petrol kaynaklarından vb. yoksun bırakmak için nasıl büyük bir çabayla çalıştıklarını daha önce görmüştük. Sadece sömürgelere sahip bulunmak durumu, tekellere, rakipleriyle giriştikleri mücadelede çıkabilecek her türlü rastlantıya karşı tam bir başarı garantisini vermektedir; hatta karşı taraf, bir devlet tekeline başvurarak kendini savunmaya geçtiği zaman da durum aynıdır. Kapitalizm geliştikçe, hammadde eksikliği de kendini o kadar duyurmaktadır; rekabetin koşulları o kadar sertleşmekte, bütün yeryüzünde hammadde arama çabaları o kadar alevlenmekte, sömürgelere sahip olma mücadelesi o kadar amansız olmaktadır."

Lenin, Emperyalizm

Savaşan devletlerin aldatmaca gerekçeleri

Somali ile Etyopya arasındaki savaşa damgasını vuran ve onun niteliğini belirleyen olgu, iki süper devlet arasında dünya hegemonyası için azgın ve gittikçe artan bir şiddette kendini gösteren mücadeledir.

Bu savaş tamamen emperyalist siyasetin bir unsuru niteliğini taşımaktadır.

Savaşın, iki savaşan devlete göre farklı "nedenleri" bulunmaktadır. Bu nedenlerin her ikisi de göstermelik ve aldatmacadır. Bunlara göre savaş: 1)Etyopya topraklarında yaşayan Somali milliyetinden halkın "kendi kaderini tayin hakkının kazanılması"için yürütülmektedir. (Somali böyle bir gerekçe ile savaşmaktadır), 2) Savaş Etyopya'da "devrimi" boğmak için yabancı gericiler tarafından başlatılmıştır. (Etyopya faşist diktatörlüğünün gerekçesi de budur)

Somali devletinin Etyopya'yı işgal ederek Etyopya topraklarında yaşayan Somali milliyetinden halkın"kaderini tayin etmesi" sözkonusu olamaz. Bu ilhakçı, saldırgan ve haksız bir tutumdur. Etyopya toprakları içinde yaşamakta bulunan Somali milliyeti kendi kaderini kendi belirlemelidir. Başka bir ülkenin (bu ülke aynı milliyetten de olsa) bir milliyetin "kaderini tayine" kalkmaya hakkı yoktur. Bu gerekçe demokratik görüntü yaratmak amacını taşımaktadır.Çünkü iki ezilen ulusun birbirini kırmasından başka sadece emperyalizmin çıkarlarının (bir ya da diğer süper devlet lehine) sağlamlaşmasına yarayacak bir savaşı haklı çıkarmaya uğraşmaktadır.

İkinci gerekçe de en az birincisi kadar saçma ve aldatmacadır. Faşist bir iktidar, kendini "devrimci" olarak yutturmaya çalışmaktadır. Bugüne kadar binlerce kurtuluş savaşçısını ve devrimciyi, emperyalizmin desteği ile katleden bir iktidarın kendine "devrimci" sıfatını yakıştırması ve "karşı-devrimci" bir saldırıdan yakınması ile karşı karşıya bulunmaktayız. Amerikan emperyalizmi ile, sözümona "devrimci" iktidarı kurduktan sonra tam üç yıl kucak kucağa yaşayan ve onun kucağından sadece Sovyet emperyalistlerinin kucağına oturmak için kalkan bu yaman "devrimci" iktidar, şimdi ayakta kalabilmek için tamamen Afrika'da Sovyet yayılmasının bir aracı olmaya umut bağlamış bulunmaktadır.

Ulusal kurtuluş hareketlerini napalm bombalarıyla ezmeye çalışan, emekçileri, devrimcileri toptan kurşuna dizerek yirmi, otuz binini katleden bu sözde devrimci, özde faşist Derg yönetiminin gerekçesi de tamamen aldatmacadır, gerçeği saklamak için uydurulmuştur.

Somali-Etyopya savaşı: Haksız ve gerici bir çatışma

Sovyet sosyal emperyalistlerinin, Amerikan emperyalizminin dünya hegemonyasını kırma gayretleri; buna karşılık, Amerikan emperyalistlerinin dünya hegemonyasını koruma ve Sovyet nüfuz alanlarına sızma çabaları yoğunlaşarak sürmektedir.

Sovyet sosyal emperyalizmi de,Amerikan emperyalizmi de mücadelelerini sürdürürken bu amaçlarına uygun olarak küçük devletler (yarı-sömürgeler) arasındaki çeşitli anlaşmazlıkları kışkırtarak buhranlar yaratmakta ve bunların

kışkırtarak buhranlar yaratmakta ve bunların

yarattığı kargaşada bir birlerinin ağzından lokma kapmaya çalışmaktadırlar.

Somali-Etyopya çatışması bunun yeni bir örneğidir. İki yarı-sömürgenin halkları bu gerici ve haksız savaşta birbirine kırdırılırken, esas amaç, iki süper devletten birinin diğerinin sırtını yere getirmesidir.

Savaşın tohumlarını ekenler

Afrika kıtasındaki ülkelerin sınırları, sömürgeciler ve emperyalistler tarafından belirlenmiştir (bu ülkeler henüz sömürge durumundayken). Bu sınırlar belirlenirken mevcut tarihi, ekonomik, sosyal şartlar hiçbir şekilde göz önünde tutulmamıştır.Hatta birçok durumda sömürgeciler kasıtlı olarak büyük kabileleri parçalama yolunu seçmişlerdir. Bu sınırların belirlenmesinde temel etken sömürgecilerin çıkarları olmuş; sonuçta ortaya cetvelle çizilmiş sunî sınırlar çıkmıştır.

Bu sınırların belirlenmesinin üzerinden de çok yıllar geçmemiştir. İstelik kapitalizm sömürgelerde gelişip milli pazar oluşturamadığı için bu sınır sorunları, siyasi bağımsızlıklarını yeni kazanmış ülkeler için daha da önem kazanmaktadır.Gelecekte sömürgecilerin çizdiği sahte sınırların doğal sınırlarla yer değiştirmesi kaçınılmazdır. Nitekim birçok Afrika ülkesi barışçı yollardan sınırlarını yeniden düzenlemektedirler. Ancak, işbirlikçi burjuvazinin feodal unsurlarla birlikte iktidarı ele geçirdiği ülkelerde bu anlaşmazlıkların barışçı yollardan çözülmesi olasılığı son derecede düşüktür.

Şimdiki dünya koşullarında iki süper devletin hegemonya ve paylaşım mücadelelerinin gittikçe daha şiddetlenmesi, bu olasılığı hızla zayıflatmaktadır.

Eski sömürgeci ve emperyalistlerin ektiği anlaşmazlık tohumları şimdi özellikle iki süper devletin işbirlikçileri aracılığıyla kullandıkları kışkırtma unsurları halini almıştır.

Etyopya Somali arasındaki savaşta da bu durum açıkça izlenmektedir.

Somaliler sorunu

Somali milliyeti üç devletin sınırları arasında da bölünmüştür. Üç milyon kadarı Somali devletinde yaşamakta olan Somalilerin geri kalan iki milyonu, Etyopya'nın güneyindeki 5 eyalete dağılmış vaziyette ve bunun dışında da Kenya'da bulunmaktadır.Somali devleti 1960'dan beri tüm Somalileri (milliyet kastediliyor-HK) tek bir devlet -Somali- altında birleştirmeye çalışmaktadır. Somali devleti, bunu anlaşmalar ve görüşmeler yoluyla değil de savaş yoluyla sağlamaya çalışmaktadır. 1964 yılında bir kez Etyopya ile çarpışmış fakat yenik düşmüştür.

Sovyet sosyal emperyalistlerinin rolü

Üç yarı-sömürge ülkenin halklarını birbiri ile çarpışmaya kadar götüren bu durum, Afrika'da yayılmak isteyen Sovyet sosyal emperyalistlerinin dikkatinden kaçmamış ve onlar bu durumdan derhal kendi emelleri uğruna yararlanmaya başlamışlardır. Sovyetler Birliği'nin bugüne kadar bu bölgede sürdürdüğü onüç yıllık entrika ve kışkırtmaların,şimdiki Etyopya-Somali savaşının çıkışında büyük rolü vardır.

Onlar, 1964 yenilgisinden hemen sonra Somali'ye askeri yardıma başlamışlar ve karşılığında bu ülkenin topraklarında iki üs elde etmişlerdir. Kısa sürede Somali ordusu Kenya ve Etyopya için rakip olabilecek düzeye ulaştırılmış, bu şekilde bölgede gerici bir savaşın patlak vermesi için sahne hazırlama görevinin Sovyet sosyal emperyalistlerine ait esas kısmı tamamlanmıştır.

Sovyet emperyalistlerinin bölgede savaşı çıkartmak için yıllardır uğraştığını belirttik. Onlar 1964'ten beri Somali'yi böyle bir savaş için hazırlamaktaydılar. Ancak, 1975 yılında Etyopya'da Amerikan nüfuzunun zayıfladığını tesbit eder etmez oraya da el attılar. Ve 1976 Aralığında 100 milyon dolarlık bir silah "yardımı" anlaşması imzaladılar. Sovyet sosyal emperyalistleri, büyük kumarhane sahiplerine has bir gözü dönmüşlükle bütün döğüşen horozlara sahip olmak istiyordu. Sadece Somali hakim sınıflarını nüfuzu altında tutmakla yetinmiyor,tersine, Somali'yi yıllardır ona karşı savaşmaya hazırladığı Etyopyalı işbirlikçi hakim sınıfları da "kendi takımına" katmaya kalkıyordu.

1) Eritre eyaletinin büyük bir kısmı (%70 kadarı) ulusal kurtuluş hareketlerinin eline geçmiştir
2) Ogaden bölgesindeki 4 eyalet hemen hemen tamamen(%85) Somali ordusu ve Batı Somali Kurtuluş Ordusu'nun eline geçmiştir.

Amerikan emperyalizminin rolü

İşte Amerikan emperyalizmi bölgedeki işbirlikçileri vasıtasıyla bu noktada yeniden sahneye tam kadro girdi. Önce Suudi Arabistanlı işbirlikçileri Somali'yi Sovyet nüfuzundan çekip çıkarmak için kolları sıvadılar. Suudi Arabistan, Somali'nin Amerika'dan satın alacağı silahların parasını ödemeyi kabullendi. Daha Sovyetler Birliği ile Somali arasındaki ilişkilerde (meydana gelen soğukluk dışında) resmi bir değişiklik olmamasına; Sovyet üsleri ve askeri yardımının halen sürmesine rağmen, Amerika Somali'ye askeri yardım yapmaya başlamış bulunmaktadır. Bugünkü koşullarda Somali'nin savaş açabilmesinin tek cesaret kaynağı onun destekçisi Amerikan emperyalizmidir.

Amerikan emperyalistleri de kendilerine düşen "görevleri" yerine getirince şimdiki savaşın çıkması için bahane bir gerekçeden başka hiç bir şeye ihtiyaç kalmamıştı.

Savaş nasıl bir seyir izliyor?

Cibuti'nin bağımsızlığının ilanından hemen sonra iki ülke de savaş hazırlıklarını tamamladı.

Somali düzenli ordu birlikleri ve Batı Somali Kurtuluş Örgütü Etyopya topraklarına girerek, hızla ilerlemeye başladılar.

Somali'nin ardında Amerikan emperyalizmi;Etyopya'nın ardında Sovyet emperyalizmi olmak üzere kanlı savaş başladı.

Halkın mücadelesi ve Eritre kurtuluş hareketi karşısında iyice sarsılmış bulunan faşist DERG (Etyopya) yönetimi için bu savaş, bütün Sovyet silahlarına ve Kübalı askeri eğitmenlere rağmen, kolay kolay kaldırılamayacak bir yüktür.

Etyopya ordusu moral bakımından, askeri yetenek açısından son derece zayıftır. Faşist yönetimin zorla cepheye sürdüğü askerler daha ilk karşılaşmada teslim olmakta veya kaçmaktadır. Faşist diktatörlüğün geçirdiği sarsıntılar onun temel dayanağı olan ordusunu da etkilemektedir.

Somali birlikleri ve Batı Somali gerillaları, yarısı Eritre cephesinde çarpışan ve yenilgiden yenilgiye koşan Etyopya ordusunu kolaylıkla geriletmektedirler.

Şimdi iki süper devlet de bu savaşın 'kendi tarafları'nın lehine bitmesi için gayret ediyorlar.

Çünkü açıktır ki savaşı kazananı destekleyen emperyalist bölgede çok büyük bir ileri adım atacak, bu durum genel olarak Afrika kıtası için de büyük önem taşıyacaktır.

Şimdilik Amerikan emperyalizmi daha karlı görülüyor. Çünkü faşist DERG yönetimi tam bir çaresizlik içindedir. Bu köhne yönetimin ne kadar ayakta kalacağı bile belli değildir.

Somali orduları ve Batı Somali Kurtuluş Örgütü Etyopya'nın (Somalilerin çoğunlukta olduğu) 4 güney eyaletini hemen hemen tamamen ele geçirmiş bulunmaktadırlar(Harar, Bale, Sidamo ve Arusi. Bak. harita). Bu eyaletler Etyopya topraklarının % 70'ini, nüfusunun % 35' ini oluşturmaktadır.

Öte yandan Kuzey'de haklı bir savaş yürüten Eritreliler de aşağı yukarı tüm Eritre'yi faşist DERG yönetiminin ordusundan kurtarmış bulunmaktadırlar. (Bk. harita)

Savaşın (Somali'yle) seyri Etyopya'nın yenilmesinin büyük bir olasılık olduğunu göstermektedir.

Rus emperyalistleri "zarardan dönmeye" uğraşıyor

Şimdilik Sovyet hesaplarının yanlış çıktığı görülmektedir.

Etyopya parçalanmakta, öte yandan ülkede devrim dalgası güçlü atılımlar yapmaktadır.

Sovyetler bu durumu tesbit ettikleri için,Somali'ye bir ara kestikleri askeri yardımı şimdi yeniden göndermeye başlamışlardır. (Bk. Çerçeve yazısı)

Sonuç

Etyopya ile Somali arasındaki savaş iki süper devletin hegemonya mücadelelerinin bir unsuru, emperyalist siyasetin bir devamıdır.

Bu savaş, bütün dünya halklarının özellikle Afrika halklarının devrimci mücadelelerine zarar veren, dünya devrimine zarar veren bir emperyalist siyaset unsurudur.

Bu savaş, bir dünya paylaşım savaşına doğru ilerleyen süper devletlerin, o yönde attıkları tehlikeli adımlardan biridir.

Biz, emekçi halklara ölüm ve yoksulluktan başka hiç bir şey vermeyen ve emperyalistleri dünya savaşına doğru bir adım daha yaklaştıran bu haksız ve gerici savaşı lanetliyoruz.

DEMAGOJİLER VE GERÇEKLER:

Rus emperyalistlerinin aldatmacaları iflas ediyor

Sovyet ordusunun subayları Somali ordusunu 10 yıldır eğitmektedirler. Etyopya-Somali savaşı devam ederken, Somali'de ve Etyopya'da Sovyet danışmanları bulunmaktadır. Ayrıca Batı Somali Kurtuluş Cephesi de Somali'deki kamplarda Kübalı eğitmenler tarafından yetiştirilmiştir.

Somut olaylar sosyal-emperyalizmin sahte maskesini her gün biraz daha parçalıyor.

Etyopya-Somali savaşı da, Sovyetler Birliği'nin emperyalist bir devlet,üstelik bir süper devlet olarak dünyanın dört bir yanında hegemonya ve ilhak peşinde koştuğunu bir kez daha göstermektedir.

Amerikan emperyalizmiyle azgın rekabet içinde olan sosyal emperyalizm için bu savaşta hangi ülkenin kazanacağının hiç bir temel önemi yoktur. Daha doğrusu, onun için önemli olan şu veya bu devletin savaşı kazanması değil, kendisinin Amerikan emperyalizmi karşısında üstünlük kurmasıdır. Bu temel amaçtır. Önemli olan Amerikan emperyalizminin hegemonyasını kırıp kendi nüfuzunu gerçekleştirmektir.

Sosyal emperyalistlerin bu amaçları kavranmadığı sürece, onların davranışları insana "tuhaf" gözükebilir.

Daha dün, hem de 10 yıldan fazla bir süre için Somali'ye "yardım" ederek onu Etyopya ile savaşa hazırlayan, ordusunu donatıp eğiten; dünyanın en yoksul 25 ülkesinden biri olan Somali'nin silahlı kuvvetlerini tamamen bu amaçla Afrika'nın en iyi ya da ikinci en iyi ordusu haline getiren Sovyetler Birliği'nin; önce bir anda Somali'nin can düşmanı olan Etyopya'nın yanında yeralması ve Somali'ye yardımı kesmesinin nedeni nedir? Şimdi sosyal emperyalizmin hem(yeniden) Somali'ye hem de Etyopya'ya -savaşan iki devlete- aynı anda silah yardımı yapması nasıl izah edilir? Bunu emperyalist ilhakçı ve hegemoncu politika dışında nasıl izah edebiliriz?

TASS (Sovyet) Ajansı: "Sovyetler Birliği Etyopya'ya karşı bir saldırı eylemine girişmeye hazırlananları ve onları bu tehlikeli yola itenleri şiddetle kınamaktadır. Bu, ateşle oynamaktır (!)" diye tehdit çığlıkları atıyor.

Novosti Basın Ajansı muhabiri Andrey Antonovski ise, "Şimdi, Kuzey Doğu Afrika'da (Horn of Africa), Etyopya çevresinde vahim bir durum mevcuttur. Komşu devletler Etyopya'ya karşı neredeyse Haçlı seferi çağrıları yapmakta ve bunların orduları sürekli olarak provokasyonlara girişmektedir. Bu devletlerde karşı-devrimci çeteler askeri eğitim görmekte ve silahlandırılmaktadır" diyerek tam bir Etyopya hamisi kesiliyor.

Bunlara soruyoruz:Sizler Etyopya'ya saldırmak için yanıp tutuşan Somali ordusunu başka bir amaçla mı donattınız ve eğittiniz? Madem Etyopya'ya karşı "karşı-devrimci" saldırılar var neden siz en baş "saldırgan"a yani Somali'ye silah yardımı yapmaya devam ediyorsunuz? Daha açıkçası bu "haçlı seferi" dediğiniz şeye neden siz de katılıyorsunuz? "Karşı-devrimci çeteler yetiştirilmekte ve silahlandırılmaktadır" diyorsunuz.Herkes sizin bu bölgenin iki en büyük silah tacirinden birisi olduğunuzu ve şu anda bile Somali'de Kübalı uşaklarınızın "Batı Somali Kurtuluş Örgütü"nü eğittiğini bilmiyor mu sanıyorsunuz?

Rus faşistlerine sorularımız bunlardır. Onlar bunların hiç birine dürüst bir cevap veremezler, çünkü gerçek gün gibi ortadadır. Onlar Amerikalı düşman kardeşleriyle birlikte yarı-sömürge devletlerin halklarını birbirlerine saldırtmaya ve sonra da hakem pozuna girerek duruma hakim olup nüfuz kazanmaya çalışmaktadırlar.

Onun için de en ilkesiz bir şekilde bugün şu, yarın ona karşı olan bir başka devleti veya aynı anda ikisini birbirine karşı destekleyebilmekte, her türlü alçakça kışkırtmayı yapıp, yavuz hırsızları arattırırcasına yalanlar düzebilmektedirler.

İşte somut olaylar ve işte sosyal-emperyalizm! Gerçek olan bunlardır.

KISACA ETYOPYA YAKIN TARİHİ

Bir Kuzey-Doğu Afrika ülkesi olan Etyopya;uzun yıllardır emperyalizmin bir sömürgesi ve yarı-sömürgesi durumundadır. Etyopya'nın yakın tarihi, emperyalyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin vahşi zulüm ve sömürülerine karşı devrimci kitlelerin şanlı mücadelelerinden oluşmaktadır.

1936 yılında kanlı katliamlarla faşist İtalya tarafından ilhak edilen Etyopya, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kısa bir süre bir İngiliz sömürgesi durumunda kaldı ve daha sonra Amerikan hegemonyası altında bir yarı-sömürge durumuna geldi.

Etyopya 1952 yılında Birleşmiş Milletler kararıyla İngiliz Somali'si ile bir federasyonda birleştirildi.

Haile Selassiye diktatörlüğü

Emperyalizmin işbirlikçilerinin siyasi iktidarı aşağı yukarı kırk yıl kadar bir süre için kralcı-faşist diktatörlük biçiminde sürdü.

Haile Selassiye "İmparatorluğu", ülkenin feodal, yarı-feodal ve komprador sınıflarının siyasi iktidarı olarak işçileri, köylüleri ve diğer emekçi yığınları yıllar boyu açlığa, yoksulluğa cehalete mahkum etti. En küçük bir demokratik veya anti-emperyalist kıpırdanışın bile en korkunç yöntemlerle cezalandırıldığı bu dönemde kitleler sınıf mücadelesinin şiddetli ateşi içinde gittikçe daha artan bir şekilde faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı başkaldırdılar. Bir an için bile geri çekilmediler.

Etyopya 1953 yılında Amerikan hegemonyası altına girdikten sonra, faşist "imparatorluk" azgın vahşet ve talanını, daha da güçlendirmiş faşist devlet cihazına dayanarak sürdürdü.

Amerikan emperyalizmi, bir taraftan (Aden Körfezi ve Kızıldenizin ağzının kontrol edilebilmesi, dolayısıyle dünya petrolünün % 60'ının güvenliğinin sağlanabilmesi açısından Etyopya'nın stratejik önemi son derece büyüktür.) stratejik bakımdan büyük önem taşıyan Etyopya'ya kendi askeri üslerini kurar ve yüzlerce "askeri danışman"ını yerleştirirken; diğer taraftan da yerli işbirlikçilerinin faşist ordusunu donattı ve eğitti.Bu şekilde Etyopya ordusu kısa zamanda Afrika'nın en güçlü ve iyi donanmış askeri gücü haline geldi.

(1953 yılından 1977 başlarına kadar Amerikan Emperyalizmi, Etyopya gericiliğine 600 milyon dolar tutarında yardımda bulundu. Bunun büyük bir kısmı ordunun güçlendirilmesine ve ayakta tutulmasına harcanıyordu.)

Şubat 1977 devrimci ayaklanması

1970 yıllarının başlarına gelindiğinde Etyopya katmerli faşist vahşeti ve daha da katmerli milli zulmü; azgın ve dizginsiz sömürüsü ile emekçi yığınlar için tam bir cehennem olmuştu.

1974 yılında ülkenin doğusunda Eritre ulusal kurtuluş hareketi tam onüç yıllık mücadelesini kararlılıkla sürdürürken, diğer bölgelerde de yığınlar faşist diktatörlüğe karşı çeşitli biçimlerde ve gittikçe yükselen bir şekilde başkaldırmaktaydılar.(1974 yılında Etyopya'daki sefalet ve yoksulluğun boyutlarını anlayabilmemiz için sadece şu örnek yetecektir: ülkenin tarımsal alanlarında hergün binlerce köylü açlıktan ölmekteydi.)

Komprador burjuvazi ve feodaller derinleşen buhranın yükünü kitlelerin sırtına bindiriyor ve kendileri muazzam servetlerine yeni milyonlar eklemeye devam ediyorlardı. Onlar kıtlığı talan için uygun bir fırsat olarak değerlendiriyor, buğday stoklayarak, temel gıda maddelerinin fiyatlarını hergün biraz daha arttırarak, karaborsayı güçlendirerek halkın iliklerindeki son damlayı da içmeye çalışıyorlardı.

Bu sırada petrole yapılan zam kanayan yaranın üzerine tuz biber ekti.

Saraylı aristokrasi ve diğer hakim sınıflar "iyi bir" vurgun yapabilmenin kar hırsına kapılmışlardı. Eski düzen her bakımdan iflas ediyordu.

Ezilen, milli zulüm altında inleyen emekçi yığınların alttan alta süren direnişleri işte bu noktada patlak veren bir fırtına gibi faşist diktatörlüğü derinden sarsan kitle eylemlerine dönüştü.

Öğretmenler, öğrenciler,işçiler, kamyon ve taksi şoförleri, yoksul köylüler birbiri ardına grevler ve direnişlerle düzene, faşist diktatörlüğe başkaldırıyorlardı.

23 Şubat'ta telaşa kapılmış "imparatorluk" faşist polise "karışıklık çıkaranlar"ın üzerine ihtarsız ateş etme emri verdi. Ertesi gün 3 emekçi faşist kurşunlarıyla can verirken yüzlercesi de yaralandı. Fakat direnişler ve grevler sönmüyor, haklı fakat kendiliğindenci bir öfke dalga dalga kitleleri sarıyordu. Kitleler faşist zulmün tüfeğine zincirine aldırmadan pençelerini diktatörlüğe doğru uzatıyorlardı.

Bu umulmadık ölçüde büyük devrimci kabarış hakim sınıfları tam anlamıyle çaresiz kılıyordu.

Amerikan emperyalizminin

Dev.Sa.7.Sü.5'de

İçişleri Bakanı'na

Baş.ta.sa.1'de

me' ve 'asayişi sağlama' tedbirlerini CHP Genel Başkanı Ecevit'le de görüşmüştü. Bu görüşmeden sonra Ecevit, yaptığı açıklamalarda "Ben İçişleri Bakanı Sayın Korkut Özal'ın bütün iyiniyetiyle Türkiye'de asayişi sağlamak için elinden geleni yapacağına güveniyorum." diyor ve bununla da yetinmeyerek, şöyle devam ediyor: "Türkiye'de iç güvenlik sorunu İçişleri Bakanlığının boyutlarını çok aşmış durumdadır.Buna karşın iyiniyetli ve görevinin gereklerini bilen bir İçişleri Bakanı bir ölçüde de olsun elbette memlekete huzur getirebilir. Bu konuda Sayın İçişleri Bakanı'na bütün içtenliğimle başarılar diliyorum". (Milliyet 17 Ağustos). Bu sözler, bu 'başarı dilekleri' sadece Korkut Özal'a değil, eli kanlı faşist MC hükümetinin tümüne 'başarı' dileğidir.

Faşist MC hükümeti ve Korkut Özal'ın açıkladığı ve uyguladığı bu 'asayişi sağlama' tedbirleri nelerdir? Emekçi halkımız kendi deneyi ile bu tedbirlerin baskı, zulüm ve katliam tedbirleri olduğunu ve sadece yurtseverleri, devrimcileri ve demokratları hedef aldığını çok iyi anladı.

Aramaların yoğunlaşması, ev baskınları,derneklerin kapatılması... İşte bunlardır Ecevit'in 'başarı dilekleri' ile 'onayladığı' tedbirler! Ve bu 'tedbirlerin' her biri milyonlarca emekçinin kalbine işleyen birer hançerden başka bir şey değildir. İşte bu nedenle Ecevit, faşist diktatörlüğün saldırı ve cinayetlerinin suç ortaklığını yapmaktadır.

Bugün CHP ve Ecevit, halk üzerindeki baskı ve teröre değil, aynı zamanda da hâkim sınıfların ekonomik krizi halkın sırtına yükleme çabalarına ve bunun bir unsuru olan zam uygulamalarına da sessiz kalmakta ve bu anlamda da, reformizmin bir ihanet çizgisi olduğunu ortaya koymaktadır.

Bütün bunlar işçilere, köylülere ve tüm emekçi halkımıza kurtuluşlarının sadece ve sadece kendi mücadelelerinin sonucu olacağını bir kere daha göstermektedir.CHP'nin attığı her adım, onun halka verdiği 'sözlerin' birer yalan olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Bugün de faşist diktatörlüğün ve MC hükümetinin zam uygulamalarını, saldırı ve cinayetlerini 'onaylaması' ile Ecevit ve CHP, 5 haziran öncesi 'vaadlerinin' nasıl birer yalan ve aldatmaca olduğunu kendi ağızları ile ilân etmektedirler.

"ASAYİŞ" TEDBİRLERİ: İKİ KAT DAHA FAZLA ZULÜM!

Bütün bu azgın yağmaya, soyguna karşı halkın tepkisini önlemenin "yolu" olarak, faşist diktatörlük terörünü, zulmünü artırmaktadır. Zamlarla, vergilerle vs. gittikçe daha da çekilmez hale getirilen hayat karşısında emekçi halk öfkeyle dolmaktadır. Bu öfkenin iktidara yönelmesini, halkın kendi iktidarı için mücadeleye atılmasını önleyebilmek için faşist diktatörlük yeni faşist tedbirler geliştirmektedir.

Son günlerde "asayiş komisyonu" bir çok yeni karar almıştır. Bunlara göre polisin yetkileri artırılmaktadır.Polis arama emri olmadan günün her saatinde arama yapabilecek, istediğini alıp karakola götürebilecektir. Özel polis timleri kurulacak, polis-jandarma ilişkisi geliştirilecektir. Gene alınan kararlara göre bir ay için de "güvenlik kuvvetleri, en modern silahlarla araç ve gereçlerle teçhizatlandırılacaktır."

Buhran dönemlerinde hâkim sınıflar, buhranın faturasını emekçi halka ödetebilmek için, onun -çok kısıtlı da olsa-koparıp aldığı demokratik hak ve özgürlüklere göz dikerler. Amaçları halkın ağzını, gözünü bağlamak, rahat rahat at oynatabilecekleri bir ortam yaratmaktır.

Ama emekçi halkımız; onlara bu imkânı tanımayacaktır. Faşist diktatörlüğün zulmünü, terörünü göğüsleyecek, onun üstüne üstüne yürüyecektir.

Bu vurgun, talan

Baş.ta.sa.1'de

kın sırtına yeni ve ağır vergiler yüklemenin de yolunu araştırmaktadırlar. MC şimdiden bunun hazırlığı içindedir.

FAŞİST MC BÜYÜK ÇAPLI DEVALÜASYONA HAZIRLANIYOR

Bugün için hâkim sınıfların geçici de olsa rahatlayabilmeleri için, 2 milyar dolarlık bir dış borca ihtiyaçları vardır. Ancak bu 2 milyar dolarlık dış kredi ile ekonomiyi canlandırabileceklerini umaktadırlar.

Ancak bugün Türkiye, dış ülkeler karşısında borcunu ödeyemeyecek durumda olan "kötü borçlu" bir ülke konumundadır. Bu nedenle de, hiç bir emperyalist dış kuruluş Türkiye'ye şartsız olarak kredi vermek istememektedir. Bu türden bütün kurumlar ve en başta da Uluslararası Para Fonu, kredi için Türk lirasının değerinin yabancı paralara göre % 30-40 oranında düşürülmesini ve ayrıca borcun ödenmesini teminat altına almak amacıyla da ülke içinde birtakım temel maddelere zam yapılmasını "şart" koşmaktadır.

İşte MC hükümeti böylesine büyük çaplı bir devalüasyonun hazırlığını yapmaktadır. Uluslararası Para Fonu'nun bu "şartlarını" yerine getirerek, hâkim sınıfların ekonomiyi canlandırmaları, başka bir deyimle daha çok sömürme imkânları sağlanırken, emekçi halkın yaşama koşulları da aynı oranda kötüleşecektir.Çünkü her

Bütün bu halk düşmanı uygulamaları faşist MC hükümeti demagojiler ile örtmeğe çalışmaktadır.Ancak hiçbir yalan ve demagoji faşist diktatörlüğün ve onun bir unsuru olan faşist MC hükümetinin halk düşmanı yüzünü, sömürü ve talanın gerçek sebeplerini gizlemeye yetmeyecektir. Bu vurgun, talan ve sömürü düzeni her gün biraz daha bilinçlenerek,Ulusal Demokratik Halk Devrimi saflarında yer alan emekçi halkın mücadelesi ile yerle bir olacaktır.

devalüasyon kaçınılmaz olarak, hayat pahalılığını hızlandırmaktadır.

Bundan bir ay kadar önce uygulanan küçük çaplı devalüasyonun arkasından, fiatlarda görülen artış bunun bir göstergesidir. Şimdiki devalüasyon ise bu artışları,kat kat artıracaktır.

Halkın sağlığıyla oynanamaz

Baş.ta.sa.1'de

kolaylaştırabilir.

Bugün salgın hastalıklar en fazla tahribatı Anadolu il, ilçe ve köyleri ile büyük şehirlerin gecekondu semtlerinde yapmaktadır. Bunun nedeni, bu bölgelerde yeterli sağlık kurumlarının doktorun vs.'nin olmamasıdır. Halk sağlığı ile ilgilenilmemesi bu hastalıkların daha da tahrip edici olmasına yol açmaktadır.

Büyük şehirlerin gecekondu semtleri ise,kanalizasyonun olmaması ve çok yetersiz olması sebebi ile lağım sularının açıkta olması, bu tür hastalıkları hızla ortaya çıkarmaktadır.

Daha şimdiden onlarca kişinin ölümüne yol açan bağırsak enfeksiyonu;kirli sulardan meydana gelen bir hastalıktır.

Hâkim sınıflar herşeyi olduğu gibi, hastalığı da bir sömürü aracı haline getirmişlerdir.Bugünkü ilaç karaborsası ve yüksek ilaç fiatları bunun bir örneğidir. Bugün ilaçlar emekçi halkın alım gücünün çok üstünde fiyatlarla satılmaktadır. Binlerce halk salgın hastalıklardan ölürken, hâkim sınıflar ilâç karaborsası ve yüksek ilaçlar emekçi halkının alım gücünün çok üstünde fiatlarla satılmaktadır. Binlerce halk salgın hastalıklardan ölürken, hâkim sınıflar ilaç karaborsası ve yüksek ilaç fiatları ile milyonları vurmaktadırlar.

Bugünde tifo, sıtma ve bağırsak enfeksiyonuna karşı hiçbir ciddi önlem alınmamaktadır.Güney sınırlarımızdan halkı tehdit eden ve şimdi Suriye'de görülen kolera salgını için de hiç bir önlem alınmamaktadır.Bunların sonucu olarak da her gün onlarca yoksul halk ölmektedir.

Halkımız tüm bunların hesabını soracaktır.

Fındık üreticisi

Baş.ta.sa.6'da

altına girerler. Yoksul ve orta köylülük bu tip harcamalar için gereken krediyi, ne Fiskobirlik'ten ne de bankalardan yeterince alamazken, bir avuç fındık ağası ve aracı tüccar kesimi her zaman istedikleri kadar bu fırsattan yararlanmaktadırlar. Bu durum karşısında yoksul ve orta köylüler tefecilerin,faizcilerin eline düşmekte büyük faizlerle aldıkları borçların karşılığı olarak topladıkları fındıkların değeri bile yetmemektedir. Bunun tam tersine, bir avuç fındık ağası ve tefeci - tüccar ise her yıl vurgun ve sömürülerini artırarak, köylülerin kanını, emeğini alçakça gaspetmektedirler.

Bu hasat mevsiminde faşist MC, emekçi düşmanı iğrenç yüzünü bir kez daha göstererek fındık taban fiatına %13 -yani 2 TL. - zam yaptı. Oysa temel gıda maddelerine %60-100 oranında zam gelmiştir. Bu büyük eşitsizlik emekçi yoksul köylüleri daha da yoksullaştırmaktadır.

Bu arada diğer bir sömürü ağı da ırgatlar üstüne örülmüştür. Onlarca yüzlerce km. uzaktan gelerek, günde en az 11-12 saat çalışarak 75-80 TL ücret alırlar. Üstelik hiçbir iş ve can güvenlikleri yoktur.

Faşist diktatörlüğün sömürü ve zulüm düzeni tüm emekçilere olduğu gibi Göreleli üretici köylülere de acı ve umutsuzluktan başka birşey vermemiştir.

Tüm bu kokuşmuş düzen karşısında emekçi kitlelerin kurtuluşunun Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile mümkün olacağını onlara en kararlı ve fedakar bir biçimde anlatmayı, onların içinde eriyerek hareketimizi güçlendirmeye çalışmayı bir görev, devrimci bir sorumluluk biliyoruz. Bu yolda hata ve zaaflarımıza karşı acımasız olurken, olumlu yanlarımızı geliştirmeye çalışacağız.

HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!.
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

GÖRELELİ
BİR GRUP DEVRİMCİ

DÜZELTME

69. sayımızda bazı dizgi hataları ve teknik hatalar olmuştur.

1. 1. sayfadaki "Devrimci Öğrenci Yurtları Faşistlere Boyun Eğmeyecektir" yazısının başlığı "Yurtlardaki Devrimci Öğrenciler Faşistlere Boyun Eğmeyecektir" olacaktır.
2. 1. sayfada Sefa Hakverdi yoldaşın resminin altındaki "işkencesi doktor ölümünü sağladı" açıklaması "işkenceci doktor ölümünü sağladı" olacaktır.
3. 2. sayfadaki "Barışçı Ninniler ve İki Süper Devletin Durmayan Saldırganlığı" başlıklı yazının sonuna "Dev. sa. 7. sü. 5'de" yerine "Baş. ta. sa. 5'de" notu konulmuştur.
4. 3. sayfadaki "Ahmet Demirdöven'e Özgürlük" başlıklı yazıda dizgi karışmıştır. I. sütundaki 3. paragrafın 2. sütunun başında olması gereken devamı II. sütunun 17 ve 18. satırlarına konmuş - tur.
5. 70. sayımızda 2. sayfada yayınladığımız şekilde bir teknik hata sonucu eksiklikler olmuş ve bu şeklin altında yer alması gereken resimaltı diğer resmin altına konulmuştur. Ayrıca bir kilotonluk Nötron savaş başlığının etkilediği alanların ölçüleri konulmamıştır. Bu şekli yeniden yayınlıyoruz.

Düzeltir, özür dileriz.

ÖLDÜRÜCÜ ALAN
1. Bütün binalar ve taşıtlar tahrip olur; ani ölüm. 2. Radyasyon ani güçsüzleşmeye ve daha sonra ölüme sebep olur; hiç bir fiziki hasar görülmez. 3. Yüksek düzeylerde radyasyon gecikmiş ölüme ve radyasyon hastalıklarına sebep olur. 4. Hafif radyasyon

Kışlalardaki faşist baskılar

Baş.ta.sa.6'da

talıklar vardır. Bütün erler bitten kırılmakta, hatta hasta yatağında can vermektedir. 16 ay askerlik yapan bir er, doğru dürüst bir yemek dahi yiyemiyor. Bulgur pilavı (taşlı), kuru fasülye (çamur gibi), kapuska, soğumuş çay, bozulmuş konserve ve bulaşık suyu gibi çorbalar... İşte Türk Ordusu'nun askerlerinin günlük yemek tarifesi...

Doğru dürüst temiz ve yatılabilecek durumda tek bir yatağı yoktur. Yataklara yatan erler yatağın içinde kayboluyor. Yeni devre gelen askerler zaten yatacak yatak bulamıyorlar.

Denetleme günlerinde komutanların iyi not almaları için, erler yaz-kış demeden devamlı dışarıda donmuş yemekleri yiyor. Tuvaletlerin devamlı kapalı bulundurulmasından zaten temizlik hiç yapılamıyor. Bir yıl banyo yapmadan terhis olan arkadaşlarımız çoktur. Kışın kalorifer yanmadan, beton binalarda nasıl yatılacağını düşünmek bile iğrenç. Hele barakalarda yatan arkadaşlarımızın yataklarının içine kar-yağmur devamlı doluyor.

Akşama kadar yorgun argın eğitimden dönen arkadaşlar, gece eğitimleri, dersler derken oldukça yorgun düşüyorlar, geceleri iki saat ayakta nöbet tutmak da ölümle beraber.

Bu şekilde insanca yaşamaktan uzak bir hayat sürdüren 4. Piyade Tümeni'ne bağlı bütün birlikteki arkadaşların yakındığı en önemli konu, subay ve assubayların faşist baskıları idi.

Ben 46. Piyade Alayında askerlik yaptığımdan sadece bu alayın personeli üzerinde devamlı faşist baskı uygulayan subay ve assubaylardan bazılarının yaptıklarından örnekler vermekle yetineceğim:

-Küfür,dayak ve işkence,
-Subayların angarya işleri,
-İzinlerin gaspedilmesi,
-Hasta erlere ilaç vs. verilmemesi,
-Eratın olan kantin paralarının verilmeme-

-Ve her askerin bildiği daha binlerce baskı ve şiddet.

Halkın Kurtuluşu Kocasinan'dan

Baş.ta.sa.1'de

da öldü. Hastanede de var, ama çoğu kendi evinde yatıyor.

H.K. - Size sağlık yardımı yapıyorlar mı?

- Şu yanda bir hasta var. İriyarı biriydi. Şimdi inceldi. Kimse bakmıyor. Hastaneye gittim benden 1000 lira istediler, iki gece için de 800 lira aldılar.

Bir Başka İşçi - Ben inşaat işçisiyim. Sigortasızım diye hastaneye almadılar.

Bir Başka İşçi - Paran olursa, adamın olursa tedavi olursun. Eğer yoksa gözlerinin önünde ölsen bakmıyorlar.

Bir Başka İşçi - Gece işten döndüm, çocuğun karnı şişmiş, hastaneye gittik; "Gündüz gelin sıraya girip muayene olun" deyip geri çevirdiler. Zenginler doktoru evlerine çağırıyor, biz ise sıraya giriyoruz.

Bir Başka İşçi - 4 kere doktora gittim,2500 lira harcadım, hastam yine de iyi olmadı.

H.K. - Sizce bütün bunlar nasıl önlenir?

- Su, kanalizasyon sorunu halledilmeli.Zenginlerin oturduğu Levent, Kadıköy, Şişli'de bu sorunlar olmadığına göre, bizimkiler de yapılabilir. Ama yoksulların oturduğu mahallelerin hiç bir derdine çare bulunmaz. Savaş çıksa ilk önce biz Anadolu çocuklarını gönderirler. Her şey baştan bozuk onun için baştan halletmek lâzım.

Kocasinan'da

Baş.ta.sa.1'de

ları yüzeyde akmakta,halkın su ihtiyacı da pis sulardan karıştığı kuyulardan sağlanmaktadır.Buna karşı ne yapıldı? Göstermelik bir aşı ve gazeteye verilen şatafatlı demeçlerden başka hiç bir şey yapılmadı.

Kızamık, tifo, kolera hastalığı; ülkenin dört bir tarafını sardı. Tedavisi mümkün olan, ilâcı olan pek çok hastalık,emekçi halk için hâlâ bir ölüm kuyusudur. Bunlar sadece bizim bölgemiz için değil; emekçi halkın oturduğu her yerde ve emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlı bütün sömürge, yarı-sömürge ülkelerde vardır. Yani hastalığın ve sefaletin kaynağı sömürü ve zulüm düzenidir.

SULAR AKSIN, KUYULAR AÇILSIN, LAĞIMLAR KAPATILSIN!
HASTALARA DOKTOR VE İLAÇ SAĞLANSIN!
HASTALIĞIN, SEFALETİN KAYNAĞI SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİDİR!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

HALKIN KURTULUŞU GÖRÜŞÜNÜ SAVUNAN KOCASİNANLI DEVRİMCİLER

Kartal Maltepe

Baş.ta.sa.6'da

ne gelen yemeklerin çoğunu faşist subaylar ve onların uşağı gardiyanlar mahkumlara vermeyerek çöpe döküyorlar. Bu nedenle cezaevindeki mahkumlar sürekli açlık çekmektedirler.

Yurtsever asker mahkûmların, ziyaretçileri ile görüşmeleri de binbir güçlük içinde oluyor. Ziyaretçilerimizle on dakika görüşebiliyoruz. İçeriye yiyecek,giyecek hiç bir şey alınmıyorlar.

Aynı cezaevinde yatan subaylar ise, ne açlık, ne de susuzluk çekiyorlar. Ziyaretçileri ile istedikleri kadar görüşüyor,istedikleri şeyi içeri getirebiliyorlar.

Bütün bunlar, ordunun faşist niteliğini ortaya koyan şeylerdir. Bunlara karşı mücadele ise Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmelidir. Çünkü, biz yurtsever askerlerin kurtuluşu da, Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşecektir.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

YURTSEVER DEVRİMCİ ASKERLER

Çorum bakır işçileri

Baş.ta.sa.1'de

mektedirler.

Ayrıca tüm bunların yanı sıra, çalışma koşullarının da bozukluğu nedeni ile bakır işçileri,fiziki bozukluğa uğramaktadır.40-45 yaşlarından sonra işitme ve birtakım sinirsel bozukluklar gibi durumlar ortaya çıkmaktadır.

İşte, bu koşullar altında olan Çorum bakır işçileri; ücret artışı, sendika hakkı, emeklilik gibi haklarını alabilmek için 9.8.1977 günü başlattıkları direnişlerini kararlılıkla sürdürmektedirler.

Diçle Mahallesi

Baş.ta.sa.1'de

bir imza kampanyası açtık. Kampanya tüm arkadaşların ortak çalışmasının ürünüdür."

"Dicle mahallesinde yaşayan halkın sağlığını tehdit eden lağımlar kapatılmalı, yollar yapılmalı ve suları akıtılmalıdır.

Kahrolsun bizleri pisliklerle, lağım suları ile hastalığa ve ölüme terkedenler."

Bizler aşağıda imzası bulunan mahalle halkı açılan imza kampanyasına katılıyoruz.

DİCLE MAHALLESİNDEN 286 İMZA

Halkın Kurtuluşu direnişteki

Baş.ta.sa.1'de

di ücretimizin artmasını istiyoruz.

Ayrıca; direnişimizin bir amacı da sigorta, emeklilik ve sendika hakkının alınmasıdır.

H.K. - Patronlar sizi nasıl sömürüyor?

- Şöyle oluyor: Biz kestiğimiz levha bakırı patronun istediği sayı ve çeşide göre, tüm malzemesi bize ait olmak üzere dükkânda işliyoruz. Daha sonra bunu tartarak patrona 12 liradan veriyoruz. Patron bizden aldığı levha bakıra, demir çubuk teli de takarak, 60 liradan satıyor. Hiç bir iş yapmadan, hem bizim sırtımızdan, hem de demir teli bakır fiatına satarak sömürüsünü sürdürüyor.

Ayrıca, bu bakırları Çorum'dan 60 liraya olan diğer illerden gelen tüccarlar, kendi memleketlerinde bunun üzerine 20 lira koyarak satıyorlar. Böylece nasıl ve kimler tarafından sömürüldüğümüz ortaya çıkmış oluyor.

H.K. - Daha önce hiç direniş yaptınız mı?

- 1974 yılında 3 ay direniş yaptık. Yüz kadar işçi vardı, tümümüz direnişe katıldık.

O zaman direnişin amacı, ücret artışıydı ve bu hakkı söke söke aldık.

H.K. - Sizce işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşu nasıl olmalıdır?

- Bu düzen değişmedikçe isteklerimiz yerine gelmez. Kurtuluşumuz ancak işçiden yana bir iktidarla olabilir. Bu iktidar zenginlerin iktidarı. Biz bu iktidarı yıkmalı, işçi-köylü iktidarını kurmalıyız. Yoksa hep böyle sürünürüz.

Bu düzenden kurtulmak için de;örgütlenmeli, birlik olmalı ve mücadele etmeliyiz.

H.K. - Gazetemiz aracılığı ile işçi sınıfına ve emekçi halka bir diyeceğiniz var mı?

- Tabii var! Onlara selâmımızı iletin. Birlik olup işçi ve köylülerin iktidarı için mücadele etmelidirler.

Elbistan Cezaevi

Baş.ta.sa.8'de

la kitlelere kavratmak gerekir.

2) Mahkumlar bireysel çıkışlarla değil de birbirlerine kenetlenip,tek bir yumruk haline gelebilirlerse, haklarını kazanabilirler.

3) Mahkumların ekonomik, somut talepleri,siyasi içeriği olan " Zindanlar Boşalsın,Genel Af" "İşkence ve Zulme Son" şiarlarıyla birleştirilemedi.

4)Cezaevindeki yolsuzlukları açığa çıkarmak, olumsuzluklara karşı direnmek için cezaevi. "iç yönetmeliği"ni, mevcut yasaları ve savcıların yetkilerini mutlaka bilmek gereklidir.

5) Kitleler, direnmeleri sonucu elde ettikleri demokratik haklarını geri vermemeli,sonuna kadar korumalıdır.

6) Kazanılan bazı demokratik haklardan sonra mahkumların "Artık taleplerimiz gerçekleşti" diyerek yeni mücadeleleri erteleme anlayışları devrimci bir tarzda eleştirilmelidir.

Esas olarak kurtuluşlarının ancak devrimle olacağını, sürekli vurgulayarak kavratmak gerekir.

7) Bu tür direnişlerde dışarıyla mutlaka diyalog kurulmalıdır.

Faşist idarenin devrimciler aleyhine başlattığı yalan ve iftira kampanyası boşa çıkmıştır. Mahkumlar eskisine oranla daha bilinçli olarak devrimcilere sempati ve güven duymaktadırlar.

Son olarak Halkın Birliği'nin 14. sayısında "Elbistan Cezaevi'nde Direniş" başlığıyla yayınlanan yazıda objektif olmayan tarafları belirteceğiz:

1. Halkın Birliği,direniş esnasında mahkumların somut talepleriyle siyasi propagandayı birleştirdiğini söylüyor. Somut taleplerle siyasi propaganda birleştirilmiş olsaydı, direniş sonrası bu olumsuzluklar olmazdı.

2. Halkın Birliği'nden arkadaşlar cezaevindeki direnmeyi kendilerinin yönlendirdiğini söylemekle, Halkın Kurtuluşu'ndan ve Halkın Yolu'ndan proleter devrimcilerin, diğer devrimciler ve mahkumlar arasındaki doğal önderlerin mücadeledeki katkılarını ve önderliklerini inkar etmektedirler.

Devrimciler, birbirlerine güvenlerinin zedelenmemesi için, olayları objektif bir tarzda değerlendirme ilkesini çiğnememelidirler.

Halkın Birliği'nden arkadaşlara sadece değerlendirmelerini daha dürüst yapmalarını öneriyoruz.

ELBİSTAN'DAN HALKIN YOLU VE HALKIN KURTULUŞU TARAFTARI PROLETER DEVRİMCİLER.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA YILDIRIMTÜRK * YÖNETİM YERİ: ORDU CAD. SELİMPAŞA SOKAK HOCAOĞLU İŞ HANI, KAT.5 AKSARAY-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL. YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. * İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL. * BASKI: DAILY NEWS WEB * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL *

Kısaca Etyopya yakın tarihi

Baş.ta.sa.2'de

bölgedeki nüfuzunun özel olarak da Etyopya'daki hegemonyasının iyice zayıfladığı bir döneme rastlayan bu kabarış, hakim sınıfların iki ayağını bir pabuca sokuyordu. Amerikan nüfuzunu daha da zayıflatıyordu.

Hakim sınıfların kurnaz ve bir sırtlan kadar vahşi "imparator"ları Haile Selassiye cinayetlerden hemen sonra telaş içinde TV'de ve Radyo'da bir konuşma yaptı. Konuşmasında; düzeni ve kralcı faşist diktatörlüğü savunuyor, varolan kötü ekonomik durumun nedeni olarak "dünya ekonomik buhranı" ve " doğal afetler"den yakınıyor. Hakim sınıfların bu durumda "ellerinden bir şey gelemeyeceğini" ileri sürüyordu.

Ancak bu da kitleleri aldatamadı. Bütün halk sınıfları hareketlenmekteydi.

Ordu içinde demokratlar askerler

Buna uygun olarak ordunun çeşitli (özellikle alt ve orta) kademelerinde de demokrat unsurlar önce faşist ordunun disiplin ve hiyerarşisine karşı, daha sonra ise ülkedeki durumun değiştirilmesi için direnişe geçtiler.

26 Şubat 1974'de Etyopya ordusunun Asmara'da mevzilenmiş bulunan 3.Tümeni isyan etti. Asmara'daki imparatorluk yetkilileri ve Eritre Eyaleti Askeri Valisi tutuklandı. Askerler demokratik reform taleplerini imparatorluğa bildirdiler.

Devrimci durum; siyasi öncünün yokluğu;

Artık olaylar tam olarak bir devrimci duruma has süratle gelişiyordu.

Ne var ki proletaryanın siyasi öncüsünün, Marksist-Leninist partinin önderliğinden yoksun olan kitlelerin kendiliğindenci düzeyi aşamayan mücadeleleri, faşist diktatörlüğün temellerine yönelemiyordu.

Halkı temsil eden bir siyasal önderliğin bulunmamasının yarattığı boşluğu ordudaki demokrat unsurların oluşturdukları derme çatma ve sınıfsal tabanı milli burjuva-küçük burjuva nitelikli "komiteler" doldurmaya çalışıyordu. Fakat bu komitelerin bir siyasi programları yoktu ve düzenle uzlaşma ve reformist olma zaafını taşımaktaydılar. Ordu içinden çıkan demokrat unsurlar son derece istikrarsız, ikili bir yapıtaydılar, düzeni savunma eğilimi onlarda güçlü bir şekilde mevcuttu. Kendilerini halk kitlelerinin üstünde, "sınıflarüstü" bir devrim kaynağı olarak görmeleri onları kitlelerden koparıyor ve karşı-devrimci yönlerinin gelişmesi için şartları daha uygun hale getiriyordu.

"Devrimci ordu" revizyonist safsata üzerine

Burada hemen şunu belirtmek gerekiyor: Sovyet revizyonistleri uzun bir süredir yarı-sömürge ülkelerin ordularının bir kurum olarak devrimci nitelik taşıdığını ileri sürmektedirler. Onlar Etyopya örneğini de bu şekilde yutturmaya çalışıyorlar.

Oysa Etyopya'da meydana gelen özgül durum bu zırvadan tamamen farklı bir sürecin sonucudur.

Herşeyden önce Etyopya'da faşist diktatörlüğü sarsan temel güç, siyasi öncülükten yoksun bulundukları halde, köylüler ve işçiler olmuştur. Diğer tabakalar,bu arada ordu içindeki demokrat unsurlar da sadece bu muazzam devrimci selin önünde sürüklenmişlerdir. "Askerlerin" ya da kurumsal anlamıyla faşist ordunun Etyopya ayaklanmasına önderlik ettiği, birinci olarak bu bakımdan ucuz bir yalandır. Ordu içindeki unsurlar hiç bir zaman kitlelere önderlik etme, onlardan bir adım ileride olma özelliğini kazanamamışlardı ve kazanamazlar. Tersine onlar önce yığınların devrimci seliyle sürüklendiler; sonra iyice güçsüzleştiler veya tasfiye edildiler ya da doğrudan karşı-devrim saflarına geçtiler.Ordunun bir kurum olarak devrimci olduğu faşist tezine bir örnek olarak Etyopya'yı gösteren Rus revizyonistleri bir de şu açık gerçeği saklamakta ve tahrif etmektedirler;Etyopya'da söz konusu olan faşist ordunun bir kurum olarak demokratik talepler ve reform istedikleri öne sürmesi değildir. Tersine,sadece bizzat bu karşı-devrimci yapının halk kitlelerinin mücadeleleriyle iyice çürütülmesiyledir ki içindeki demokrat unsurlar bütün yetersizlik ve tutarsızlıklarıyla da olsa halk saflarına geçmişlerdir. Faşist diktatörlüğü "ordu" değil halk kitlelerinin kendiliğinden nitelikli mücadeleleri geçici olarak geriletmiştir.

Faşistler geriliyor

Siyasi iktidarın ellerinden akıp gittiğini, kitleleri her zamanki gibi yönetemez hale geldiklerini gören hakim sınıflar, sahte reform vaadleriyle kitlelerin (kendiliğinden nitelikli) demokratik hareketin önünü kesmeye çalışıyorlardı.

Feodal-faşist Haile Selassiye tedbir olarak, en geniş yığınların gözünden teşhir olmuş Akilu hükümetini dağıttı, ve bir reformlar hükümeti olarak yutturmaya çalıştığı Endelkaçer hükümetini(Başbakanlarının ismiyle anılıyor) kurdu.

Bu hükümet ancak birkaç ay yaşayabildi.

Devrimci durumun başlangıç dönemlerinde istikrarsız da olsa devrim saflarına katılan askerler hızla zayıflıyorlardı. Nisan 1974'te kurulan (AKK) Askeri Koordinasyon Konseyi (bugünkü "Derg" yönetiminin kaynağı) bu zaafı açıkça ortaya koyuyordu. Faşist diktatörlüğe herhangi bir öldürücü darbe indirilemiyor,kitlelerin toprak ve özgürlük talebini gerçekleştirmek için hiç bir adım atılmıyor, köylü ve işçiler silahlandırılmıyordu . Emperyalizmle bağları koparma konusunda bir tek ciddi adım atılmamıştı. Buna karşılık AKK, bütün meseleyi hükümet değişiklikleri düzeyine indirgemişti.

AKK, bu tutumuyla faşist diktatörlüğün en gerilediği dönemde onunla bütünleşme ve onun bir organı haline dönüşme yönünde gelişmeye başladı.

Fakat olumsuzluklar halkın mücadelesini söndüremiyor, boğamıyordu. Faşist diktatörlük gerilemeye devam ediyordu. Nitekim gittikçe gericileşmesine rağmen AKK, halkın mücadelelerinin sonucu olarak saraya sığınmış Selassiye yanlısı birlikleri teslim aldı. Ağustos ortalarında faşist diktatörlüğün üç önemli kurumu; Kraliyet Konseyi, Kraliyet Divanı ve Askeri Danışma Konseyi dağıtıldı. İmparatorluk ailesinin mülkü millileştirildi. İmparatorun muazzam serveti teşhir edildi. Hakim sınıfların kendi kendilerine tanıdıkları "vergi vermeme" vb. "hak"ları yoksul halka açıklandı.

Bütün bu dönem boyunca kitleler; devrimci işçiler köylüler ve öğrenciler eylemleriyle AKK'ni zorluyorlardı. Ülkenin en geri bölgelerinde bile onbinlerce yoksul köylü ve işçinin katıldığı gösteriler durmadan daha da yayılıyordu.

AKK halkın çıkarlarından tutarsız bir şekilde bile savunmaktan hızla uzaklaşıyordu. Giderek faşist diktatörlüğün bir parçası haline geliyordu.

Haile Selassiye bu şartlarda 12 Eylül 1974'te resmen tahttan indirildi. Bu hem faşist diktatörlüğün en zayıf olduğu, hem de gerilemesinin son bulup, saldırısının başladığı tarihi an olmuştur.

Haile Selassiye'nin tahttan indirilişi kitlelerin eyleminin bir sonucu olmuş, imparatorluk kurumu dağıtılmıştı. Bu bir başarıydı. Fakat hakim sınıfların siyasi iktidarına son verilebilmiş miydi? Faşist devlet aygıtı dağıtılıp yerine bir halk devleti kurulabilmiş miydi? Devrim gerçekleşmiş miydi?

Bunların hiçbiri gerçekleşmemişti, tersine gerici ve faşist bir nitelik kazanan AKK'ne dayanan işbirlikçi hakim sınıflar siyasi iktidarın tüm iplerini yeniden ellerine geçirmeyi başardılar.

Proletaryanın yeterince gelişkin bir siyasi öncüsünün bulunmayışı ve devrimin subjektif etkeninin geliştirilememesi yüzünden kitlelerin devrimci demokratik eylemi bir devrim düzeyine ulaşmadan karşı-devrim tarafından engellenmiştir.

Geçici askeri hükümet

İşbirlikçi hakim sınıflar şimdi kızıl bayrağa karşı kızıl bayrağı sallayarak yürüyordu. Korgeneral Andom başkanlığındaki "Geçici Askeri Yönetim" Haile Selassiye'yi tahttan indirirken hemen aynı gün devrimci yükseliş döneminde kazanılmış temel demokratik hakları yasakladı. Bu şekilde, faşist diktatörlüğün gerilemesi şartlarından, yeniden faşist diktatörlüğün toparlanması şartlarına geçilmiş olundu.

Ne var ki şimdiki faşist hükümet kendini ağdalı bir "sosyalizm" lafazanlığı arkasına gizliyordu.

Faşist diktatörlük, Haile Selassiye'nin tahttan indirilmesinin ardına gizlenerek durumunu sağlamlaştırdı.

ETYOPYA PROLETARYASI FAŞİST ASKERİ HÜKÜMETE (DERG) KARŞI MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTİYOR

Etyopya proletaryası, işbirlikçi hakim sınıfların bu yeni oyunları karşısında derhal mücadele bayrağını yükseltti. 16 Eylül 1974'te Etyopya İşçi Sendikaları Konfederasyonu, geçici askeri hükümeti (DERG'i) tanımadığını ilan etti ve derhal geçici halk hükümetinin kurulmasını talep etti. 18 Eylül'de devrimci öğrenci hareketi de geçici halk hükümeti sloganını yükseltti.19 Eylül'de Üniversite Öğretim Üyeleri Birliği de bu talebe katıldı.

DERG, faşist uygulamalarını vakit geçirmeden yoğunlaştırdı. Bir çok demokrat asker derhal kurşuna dizilirken, diğerleri daha sonra katledilmek üzere zindanlara dolduruldular. Ordu içindeki demokrat hareket eziliyordu. Kasım ayında birçok eski devlet yetkilisiyle birlikte 8 demokrat asker de kurşuna dizildi.

1974'ün sonlarına doğru kitlelerin kendiliğinden nitelikli devrimci eylemi faşist diktatörlüğün yeni yoğun bir saldırısıyla karşı karşıya kalıyordu.

Faşist DERG yönetimi bu şekilde başa geçtikten sonra, bugüne dek devrimci kitleleri en kanlı bir biçimde ezerek emperyalizmle bağları gittikçe güçlendirerek, Etyopya'daki azınlık milliyetleri vahşice baskı altında tutarak ayakta kalmayı başardı.

Ancak EPRP (Etyopya Devrimci Halk Partisi) önderliğindeki kitleler;ulusal kurtuluşları için mücadele eden Eritre ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden emekçiler faşist DERG yönetiminin temellerini berhava etmek ve ülkede demokratik devrimi gerçekleştirmek için savaşmaktadırlar.

Sovyet sosyal emperyalizminin Etyopyalı işbirlikçilere, Haile Selassiye'nin torunlarına uzattığı kanlı "yardım" pençesi de DERG'in ve onunla birlikte ülkedeki işbirlikçi hakim sınıfların siyasi ekonomik iktidarlarının son bulmasını asla engelleyemeyecektir.

GÖRELE:

"Fındık üreticisi köylüler, tefeci ve faizcilerin eline düşmektedir"

Doğu Karadeniz halkının büyük çoğunluğunun geçim kaynağı bir tarım ürünü olan fındıktır. Fındık üreticilerinin çoğunluğunu başta az topraklı yoksul köylüler, sonra orta köylülük teşkil eder. Bunun dışında bir avuç zengin fındık ağası da bulunmaktadır. Ayrıca orta ve zengin köylülüğün çalıştırdığı -geçici işçileri- ırgatları da bu üretimin içindedirler.

Fındık bir tarım ürünü olduğu için üreticiye bazı masraflar yükler. Bunlar gübreleme, ilaçlama vb dir. Bu konuda ilçedeki bir kısım vurguncular ceplerini doldururken, üretici köylüler yeni borçlar

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Küçük üreticiler üzerinde baskı ve sömürüye son!

Giresun'a bağlı Keşap'ta kurulu olan Keşap Fındık Üreticileri Dayanışma Derneği "Halkımıza" Başlıklı bir bildiri yayınlayarak fındık üreticileri üzerindeki sömürüyü lanetlemiştir. Bu bildirinin bir bölümünü aşağıda yayınlıyoruz.

Dünyada en çok fındık üreten, ihraç eden ve en fazla sahada fındık tarımı yapan ülke Türkiye'dir. 3,5 milyonu aşkın kişi geçimini fındıktan sağlamaktadır. Her yıl ihracatımızın %15 lik bölümünü fındığın oluşturduğu ülkemizde acaba fındık üreticileri ne durumdadır? Bu ihracattan kimler kâr sağlamaktadır? Üretici emeğinin karşılığını alabiliyormu?

Fındık üreticileri için kurulan kooperatifler, bugün tefeci - tüççarın- para babalarının çiftliği haline gelmiştir. Kredileri onlar alır, yüksek randımanla fındığını onlar verirler. Küçük üretici faizciye, tüccara, bankaya olan borçlarından dolayı fındığını çok düşük bir fiyatla hatta borcu yerine tefeciye-tüccara 13-14 liradan verir. Halkın fındığını stok eden tüccarlar daha sonra türlü oyunlarla 18-19 liradan kooperatife satarlar. Geçen yıllar böyle olmadı mı?

ÜRETİCİ KARDEŞ

Tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının bugünkü devlet biçimi olan faşist diktatörlüğün. son tutumları geniş üretici yığınlarına kendi haklarını ancak kendi mücadeleleri ile koruyup kazanabileceklerini bir kere daha göstermiştir. Bu sömürü, zulüm düzeninden kurtuluşumuz ancak ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile olacaktır.

O halde fındık küçük üreticilerini yapması gereken şey bir an evvel ekonomik, demokratik talepleri uğruna mücadele eden diğer kesimlerin saflarına katılmak olmalıdır. Bu yolda ilk adım ise ÖRGÜTLENMEDİR.

KAHROLSUN FINDIK ÜRETİCİSİNİ SÖMÜRENLER
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI
HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

KEŞAP FINDIK ÜRETİCİLERİ DAYANIŞMA DERNEĞİ

KANTİNDEN ALIŞVERİŞ YAPARAK BİR KEZ DAHA SOYULUYORUZ

Biz Giresun Fişkobirlik inşaatında çalışıyoruz. Sayımız 300'ü aşmaktadır. İşçiler sarı sendikaya bağlıdır. İşçi üzerinde zulüm ve baskı giderek artmaktadır. Yevmiye 70-80 liradır. İşçi hastalandığı zaman istirahat hakkı-pazar istirahati yoktur. Bize verdikleri 75 lira yevmiyelerimizi elimizden geri almak için çalışıyorlar. Şantiyede bir kantin açtılar. Her şeyimizi kantinden almaya mecbur tutuyorlar. kantindeki mallar dışarıya göre 3 kere daha pahalıdır. Aylığımız 2250 lira tutuyor Kantinden aldığımız yiyecek 1250 lira tutuyor. Aylığımız 1000 liraya gelmektedir. Faşist köpekler bundan hariç inşaatımızda hem gece ekibi hemde gün düz ekibi ayırmışlardır. Başımızda çavuş durmaktadır. Çavuştan başka gece mühendisi ve bir kaç tane köpekleri gezip gezip gelerek bizi sıkıştırarak "haydi ulan sıpa oğlu sıpalar çalışın" demekteler. Bizi tuvalete bile bırakmıyorlar. Gece 9 saat hiç durmamak şartıyla bizi çalıştırıyorlar.

EMPERYALİST SÖMÜRÜYE SON.
ZULÜM BİRGÜN YENİLECEKTİR.
KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM

FİSKOBİRLİK İNŞAATINDA ÇALIŞAN BİR GRUP İŞÇİ

"ORDU SÖMÜRÜCÜLERİN HİZMETİNDEDİR"

Ben sözde Türkiye halkının ve yurdunun koruyucusu(!) aslında bir avuç hakim sınıfın bekçisi olarak askerlik görevimi(!) Ankara Etimesgut Bando Bölüğünde yaptım. Üç aylık eğitimden sonra biz kırkbeş kişiden, "termosifon alacağız, siz yeni geldiğiniz için beşer lira vereceksiniz" diyerek, bölük komutanı ve bölük başçavuşu parayı toplayıp gittiler. Parayı termosifon için değil, kendi keselerini şişirmek için toplayıp ceplerine attılar. Kaldı ki termosifon için de para toplanamaz.

Bizler burada anladık ki; faşist baskı ve zulüm gibi sömürü de, sivil hayatta olduğu gibi burada da vardır. Halk çocukları ezilirken, parası olanlar birçok "haktan" yararlanıyor. Gözlerimle gördüm bunları. Ordu'lu bir faşist, bölük başçavuşuna 500 lira vererek "avanta izin" e çıktı. Bizler ise, bölüğün hertürlü hizmetini yapıyorduk.

Bütün bunlardan da anlaşıldığı gibi ordu, halkın değil, sömürücülerin hizmetindedir.

YURTSEVER VE DEVRİMCİ ASKERLER ÜZERİNDEKİ BASKI VE SÖMÜRÜYE SON!.
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

TERHİS OLMUŞ TUNCELİ'Lİ BİR ASKER

Kartal Maltepe Askeri Cezaevi'ndeki işkenceler ordunun faşist niteliğini ortaya koyuyor!

Biz yurtsever askerleriz. Gerek ordunun gerekse faşist subayların baskısı sonucu şimdi, Kartal-Maltepe Askeri Cezaevi'nde yakmaktayız.

Ordudaki baskıların bir devamı ve parçası olarak, askeri mahkemeler ve cezaevlerinde de yoğun baskı ve işkence altındayız.

Mahkemeler; bizlere savunma hakkı bile tanınıyor. Faşist hakimler, ordunun suçlu(!) dediği yurtsever askerlerin cezasını kesip cezaevine gönderiyor. Cezaevleri ise işkence ve baskı demektir. Bu durum aynen bize de uygulandı. Cezaevine girdiğimiz an, sorumlu faşist subay tarafından hakarete uğradık ve dövüldük. Daha sonra bizim gibi asker olan, sorumlu faşist subayın maşası gardiyan tarafından hücreye atıldık. Burada ayaklarımızdan zincire bağlanarak, copla her tarafımız şiş ve çürük içinde kalana kadar dövüldük.

Dayak ve işkencenin yanı sıra açlık ve susuzluk da başka bir derttir. 50 kişilik koğuşa günde bir bidon su veriyorlar. Adam başına bir veya iki bardak su düşüyor. Ayağımızı ve yüzümüzü ise ancak haftada bir banyoda yıkarız. Banyoya giderken de, silahlı askerlerin ve iki kurt köpeğinin nezaretinde oluruz. Süremiz olan 15 dakikada doğru dürüst yıkanamadan bizi çıkarırlar.

Açlığa gelince; adam başına günde bir tabak yemek düşüyor. 50 kişilik koğuşa üç tane kaşık veriliyor. Herkes yemeği eliyle yemek zorunda kalıyor. Cezaevi-

Dev.Sa.7.Sü.2'de

TERHİS OLMUŞ BİR ASKER:
Kışlalardaki faşist baskılara son!

Her devre 500 kişilik bir grup Keşan 46. Piyade Alayına. 500 kişi 4. Topçu Alayına, 500 kişi 55. Zırhlı Alaya, Vatan borcunu(!) ödemek için geliyorlar. Ama ne yazık ki hayallerindeki o hizmet yapılacak kışlalarda, acınacak bir durumla karşı karşıya kalıyorlar.

Faşist baskıların en yoğun olduğu, eğitimden yoksun, beslenmeden yoksun, normal bir yaşamdan yoksun bir yer varsa; o da askeri kışlalardır.

Bütün bu alaylardaki gerçek yaşamı çok iyi biliyoruz. 20. yüzyılda bit, pire ve bütün has-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

KAYSERİ'DEN BİR DEVRİMCİ:
"Erler köle gibi çalıştırılmaktadır"

Babam havacı subaydır. Bulundukları Kayseri Hava İkmal Merkezinde, büyük burjuva sosyal yaşantısını aratmayacak her türlü eğlence yeri, spor tesisleri, lüks bahçeler, oyun salonları ve subay ve assubaylar için ayrı ayrı olmak üzere iki tane de içkili gazino vardır. (Bu ve bunun gibi pek çok tüketici lüksler halkın sırtından kazanılan vergiler, faizler, bağışlar vb. gibi yollarla sağlanan gelirler ile yapılmaktadır.) Burada gazinoya subaylardan çok, genellikle şehrin büyük bürokratları; Vali'de dahil, bütün sömürücü zenginler, mal sahipleri ve patronlar gelmekte, eğlenceler ve balolar düzenlemektedir - ler. Bunların zevk ve sefalarını sürdürmelerinde de orduya alınmış, işçi-köylü tüm çalışan ve sömürülen halk çocukları (erler) köle gibi, ücretsiz hizmetçi olarak çalıştırılmaktadırlar. Hem de en acımasız disiplin, hakaret, küfür ve sopa ile birlikte...

Burada gördüğüm, ordunun burjuvazinin çıkarlarına ve eğlencesine nasıl hizmet ettiğidir. Bu ve bunun gibi, her sınıflı toplumdaki sömürücülerin kurmuş oldukları birer egemenlik aracı olan ordular emperyalistlere ve sömürücülere hizmet eder.

Ezilen halkların kurtuluşu, ancak kendi güçlü halk ordularıyla, ezilen sınıfın en bilinçli, en kararlı, en disiplinli, insiyatif sahibi unsurlarını bağrında da toplayan devrimci partisinin inşasıyla mümkündür.

KAYSERİ'DEN BİR DEVRİMCİ

Açıklama

Gazetemizin 70. sayısının 3. sayfasında yayınlanan "Halkın Sesi, İşbirlikçi Büyük Burjuvazinin ve Toprak Ağalarının Siyasetini İzliyor" başlıklı yazının devamını bu sayımızda yayınlıyoruz.

Geçen hafta yayınlanan yazının sonunda yer alması gereken "devam edecek" ibaresi teknik bir hata yüzünden çıkmamıştır.

Düzeltir, özür dileriz.

HALKIN SESİ, İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ SİYASETİNİ İZLİYOR

II

Halkın Sesi, sosyal-emperyalizmin devrimden yana olduğunu iddia ediyor

HALKIN SESİ oportünizmi, devrimin ve devrimci mücadelenin sosyal emperyalizmin işine yaradığını söyleyerek, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletine karşı mücadeleden vazgeçmek gerektiğini söylüyor.

Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi (Halkın Sesi'nin deyimi ile iç kargaşalığın artması), ekonomik krizin derinleşmesi, toplumdaki sınıfların kendi siyasi hareketleri etrafında toplanmaları, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme uğruna yürüttüğü mücadele, Halkın Sesi'ne göre Sovyet emperyalizminin işine yarıyor! Tüm amaçları, "anti-sosyal emperyalizm!" demagojisiyle devrimin gelişen güçlerinin karşı devrimi zayıflatmasını önlemeye yönelmiştir. Bunun için devrimin gelişmesinin göstergesi olan objektif olgulara düşman kesilmişlerdir.

Ülkede ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesi ve halk kitlelerinin sömürü ve baskıya karşı mücadeleleri tüm emperyalistleri ve iç gericileri rahatsız etmektedir. Kapitalizmin krizinin artmasıyla birlikte çelişkilerin keskinleşmesi ve halkın mücadelesi karşısında iç gericiliğin ve faşist diktatörlüğün zayıflaması, aynı zamanda emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin sömürü ve baskısının zayıflaması demektir. Halkın Sesi oportünizmi, gerici büyük burjuvazi ve toprak ağalarıyla emperyalistler ve sosyal-emperyalistler arasında sağlanan çıkar birliğini örtbas ederek, devrimci hareketin karşısında iç gericiliğin zayıflamasına karşı çıkarak, "Bunlar sosyal-emperyalizmin işine yarıyor" demagojisiyle karşı devrimci amacını gizlemeye çalışıyor. Halbuki, halk kitlelerinin devrimci hareketinin iç gericiliğe indirdiği her darbe, emperyalistleri ve sosyal emperyalistleri hedef almaktadır. Şayet, sosyal-emperyalizm, emperyalist sistemi yoketmeye yönelen halkın mücadelesinden yana ise, yani iç kargaşalıklardan, sınıfların kendi siyasi hareketleri etrafında saflaşmalarından, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için yürüttüğü ulusal hareketinden yana ise yani, Sovyetler Birliği proleter devrimden ve halkların kurtuluş mücadelesinden yana ise bu ülkeye emperyalist diyebilir miyiz? Devrimden yana emperyalist olmayacağına göre Sovyetler Birliğine emperyalist dememeniz gerekir! Aslında Halkın Sesi oportünizmi, "anti Sovyet emperyalizmi" demagojisine rağmen, Sovyet emperyalizmini ilerici göstermeye çalışıyor.

Sosyal-emperyalistler hiç bir şekilde ne iç kargaşalıklardan, yani sınıf mücadelesinin keskinleşmesinden, ne kapitalist ekonominin krizinin derinleşmesinden ve ne de devrimin geliştiğini gösteren diğer olgulardan yanadır. Dünya gericiliğinin baş destekleyicilerinden ve dünya emperyalizminin jandarmalarından biri olan sosyal emperyalizm, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarının yıkılmaması için elinden gelen çabayı harcıyor. Faşist diktatörlüğün halkın mücadelesi karşısında zayıflamasından yana olması imkânsız olan sosyal-emperyalizm, aksine bir taraftan halka karşı faşist diktatörlüğü destekliyor ve onun zayıflamasını önlemeye çalışıyor, diğer yandan ise bu diktatörlüğü kendine bağımlı hale getirerek daha aşırı bir kâr gerçekleştirmeye çalışıyor.

Sosyal emperyalistler, halkın devrimci mücadelesine karşı oldukları gibi, emperyalist sistemin çöküşünü sağlayan, kapitalizmin ekonomik krizinin derinleşmesinden yana da değildir. Ve kapitalizmin istikrarsızlığının devam etmesi aynı zamanda sosyal emperyalistlerin ölümü demektir. Çünkü bu olgular, emperyalist sistemin yok olmasını sağlayan objektif ve sübjektif şartları olgunlaştırdığı için sosyal emperyalizm gericiliğin imdadına yetişmekte, ülkedeki yerli gericiliğin ekonomik krizi "atlatması" için her türlü yardımı esirgememektedir. Bunun için de gericiliğe her türlü ekonomik yardımlarda bulunmaktadır. Sosyal emperyalistler, devrime ve halka karşı iç gericiliğin yardımına koşmanın mükâfatı olarak, emekçi halk kitlelerinin yarattığı artı değere en ucuz şekilde el koymakta, ülkedeki milli kaynakları en elverişli şartlarda yağmalamaktadır. HALKIN SESİ oportünizmi, devamlı olarak, emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarıyla halkın çıkarlarını aynılaştırmaya çalışmakta, ülkenin çıkarı adı altında, emperyalistlerin ve gericilerin çıkarlarını savunmaktadır.

Sosyal - emperyalistler, diğer emperyalistler gibi, halka ve devrime karşı bir taraftan faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya çalışıyor, diğer yandan ABD emperyalizmiyle hegemonya mücadelesi yürütüyor. HALKIN SESİ'nin söylediklerinin aksine, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, emekçi halkın faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleler, emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin işine gelmez, tersine devrimin zaferinin ortamını yaratır. Bunun için, emperyalistler ve sosyal emperyalistler, devrimi bastırabilmek için sınıf mücadelesinin yükselmesini her türlü gerici tedbirlerle bastırma yollarını ararlar ve gericiliğe bu yolda her türlü yardımı yaparlar. Devrim karşısında bugün sosyal emperyalizm ve onun uşağı sosyal faşistler bu işle görevlidir. Sosyal-emperyalistler ve sosyal faşistler bir yandan devrimi baltalamak için modern revizyonist "barış içinde geçiş" teorisini yaygınlaştırıyorlar. Diğer yandan kitleleri reformist vaadlerle uyutup devrimin güçlerini dağıtıp parçalamaya çalışıyorlar. Sosyal-faşistler sabahtan akşama kadar "Maocular", "goşistler" diyerek halkın devrimci mücadelesinin ezilmesine, düzenin sağlamlaştırılmasına fetva çıkarıyorlar. HALKIN SESİ de aynı işlevi, sosyal faşistlerle birlikte yerine getiriyor. Aralarındaki farklılık, sosyal faşistlerin "maocular" dediğine HALKIN SESİ' nin "oportünist blok" demesinden ibarettir. HALKIN SESİ oportünizmi halkımızın sosyal emperyalizme duyduğu kini istismar ederek faşist diktatörlüğü ve gericiliği koruyor. Onlar "anti sosyal-emperyalizm" demagojisini devrimci hareketi karalamanın aracı haline getirmişlerdir. Aynen, sosyal faşistlerin "anti- amerikan emperyalizmi" demagojisi gibi...

Halkın Sesi, faşist diktatörlüğün istikrar içerisinde olduğu dönemlerin "kuvvetli" hükümetlerini istiyor:

HALKIN SESİ oportünizminin devrimin amansız düşmanı haline geldiğini apaçık sergileyen bir başka belirti, işbirlikçi egemen sınıfların kuvvetli ve istikrarlı hükümetlere sahip olmasını istemesidir.

Burjuvazinin dönem dönem, kuvvetli veya zayıf hükümetlere sahip olmasını belirleyen, kapitalizmin çelişkilerinin, halk sınıflarının mücadelesinin ve egemen sınıflar arasındaki çelişkinin düzeyidir. HALKIN SESİ oportünizmi, egemen sınıfların kuvvetli veya zayıf hükümetlere sahip olma meselesini çarpıtarak egemen sınıfların partilerine göre kuvvetli veya zayıf hükümetler tasnifine girişiyor.

Gerici sınıfların "istikrarlı" hükümetler kurması faşist diktatörlüğün "barışçıl" dönemlerine, kapitalist ekonominin "istikrar" dönemlerine rastlar. Bu dönem, kapitalizmin iç çelişkilerinin geçici ve kısmi olarak yumuşadığı, halk kitlelerinin sömürüve zulme karşı yürüttüğü mücadelenin düştüğü, yani devrim dalgasının düşüş gösterdiği, egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkinin "yumuşadığı" dolayısıyla devrimin geçici olarak gerilediği bir dönemdir. İşte bu dönemlerde "istikrarlı" ve "kuvvetli" hükümetler iş başına gelir. Ve aynı zamanda kapitalistlerin ve toprak ağalarının sömürü ve baskısı artar, halk kitleleri daha fazla yoksullaşır. Egemen sınıfların diktatörlüklerini sağlamlaştırdığı bu anları arzu etmek, kapitalizmin geçici "istikrar" içinde yaşaması için çaba harcamak karşı devrimcilerin ve sömürücü hakim sınıfların tavırları olacağına göre, kuvvetli hükümetlerden yana olan HALKIN SESİ'nin kimin hizmetinde olduğu ortada değil mi? HALKIN SESİ, bunun için emperyalistlerin gericilere kredi vermesi ve gericiliğin ekonomik krizi atlatmasını istiyor. Ne için sorusuna verilecek cevap: Emekçi halkı daha fazla sömürü ve baskı altına almak için! Bugün gerici partiler ve hükümetler bundan başka ne istiyorlar?

HALKIN SESİ, faşist diktatörlüğün halk üzerindeki azgın sömürü ve baskısını az görüyor olmalı ki, bir de bu diktatörlüğün zayıflamasına karşı tedbir düşünüyor! Bunun için de "istikrar" içerisinde, yani iç çelişkileri azalmış faşist diktatörlüğün hükümetlerini arzu ediyor. Kendi içinde, iç çelişkilerini azaltmış ve istikrar sağlamış gerici sınıflar hükümetinin izlediği siyaset, halkı daha fazla sömürü ve baskı altında tutmayı amaçlamaktadır.

HALKIN SESİ, diğer meselerde olduğu gibi, karşı-devrimin istikrarlı hükümetlere sahip olmasına sosyal emperyalizmin karşı olduğu demagojisini yaygınlaştırmaya çalışıyor. Bu iddia, yalan ve sahtekârlık ifadesidir. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler her zaman istikrarlı gerici hükümetlerden yanadırlar. Çünkü, bu hükümetlerin halkı sömürü ve baskı altında tutması daha kolaydır ve bu da emperyalistlerin menfaatine tekabül eder. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, halka karşı kurulmuş kuvvetli hükümetleri kendilerine bağımlı tutarak halk kitlelerini aşırı sömürme yollarını ararlar. Bu gerçekleri kimse degiştiremez. Bunlar emperyalist burjuvazinin özelliğidir.. Bunlarsız emperyalizm düşünülemez.

Egemen sınıfların bir hükümetinin zayıf veya kuvvetli olmasını belirleyen kapitalizmin iç çelişkilerinin şiddetlenip şiddetlenmemesi olduğunu belirttik. Kapitalizm ekonomik-siyasi kriz içine girdiği anda egemen sınıflar istikrarlı hükümetleri işbaşına getiremezler. Diğer bir deyişle "idare edemez" duruma gelirler. Bu olgular, devrimin şartlarının olgunlaştığının göstergelerini teşkil eder. Kapitalizmin krizinin derinleşmesi, ezilen ve sömürülen sınıfların mücadelesinin gelişmesi, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkinin şiddetlenmesine sebep olur. Bu da kapitalistleri ve toprak ağaları sınıfını istikrarlı hükümetler kuramama ile karşı karşıya bırakır. Bu dönemde emperyalistlerle gericiler, istikrarlı hükümetler kurmaya çok çaba harcamalarına rağmen objektif şartlar buna izin vermez. "İstikrarlı hükümetler kuralım, aramızdaki çelişkileri yumuşatalım" dedikçe istikrarsızlığı iyice şiddetlendirirler ve aralarındaki menfaat çatışması iyice büyür ve "barışçıl" olmayan mücadele biçimlerine dönüşür.

Bugün Türkiye'deki egemen sınıflar bu durumdadır. Yani istikrarsızlık içinde yuvarlanmaktadır. Bir yandan kapitalist ekonominin krizi derinleşiyor, diğer yandan yerli gericilik ile halk sınıfları arasındaki çelişki gelişiyor. Gericiliği hükümet krizlerine iten, faşist diktatörlüğü içten çürüten bu olgulardır. HALKIN SESİ şarlatanları (faşist diktatörlüğün içine yuvarlandığı bunalım sebebiyle) hükümet krizleri yaratanları yukarıda gösterdiğimiz sebeblerde değilde MC gibi hükümetlerde aramaktadır. Bunun için de MC' nin yerine başka bir hükümet kurulursa, egemen sınıfların bunalımdan kurtulacağını iddia ediyor. Böylece suçlu olarak "beceriksiz burjuva siyasetçilerini" gösteriyor. "Becerikli burjuva siyasetçileri" hükümet kurarlarsa, "iç kargaşalıkların sona ereceğini, toplumun parçalanmışlığının biteceğini mezhep çatışmalarının artık olmayacağını, Kıbrıs ve Ege sorununun halledileceğini" ileri sürüyor! Bunun için MC nin yerine AP-CHP veya CHP hükümeti kurulmasıyla "istikrar"ın sağlanabileceğini söylüyor! Bu hükümetlerin yukarıdaki görevleri yerine getirebileceğini iddia ediyor! Karşı- devrimi kurtarma savaşına girişen HALKIN SESİ'nin bu iddialarına acı acı gülmekten başka ne yapabiliriz? Hemen söyleyelim ki, egemen sınıfları krizden, bugün hiçbir gerici hükümet kurtaramayacaktır. Ne MC, ne AP-CHP, ne CHP, ne de faşist bir cunta egemen sınıfların derdine derman olamayacaktır. Bunu HALKIN SESİ'ne üzülerek bildirelim.

Bugün faşist diktatörlüğün tüm hükümetleri zayıftır, zayıf olmaktan kurtulamaz. Çünkü maddi temelleri zayıftır. Dolayısıyle faşist diktatörlük, istikrarsızlık içinde bunalıp kalacaktır. Bu objektif olarak halkın ve devrimin lehine, gericilerin ve emperyalistlerin aleyhinedir.

"İstikrar"lı hükümetler peşinde koşan HALKIN SESİ, bu amacına objektif olarak varamayacağına göre, sosyal faşistler gbi MC'nin yerine diğer hükümetler istemelerinin nedeni, MC hükümetinin ve onun başının aşırı derecede yıpranmış olması, bu yıpranmayla birlikte faşist diktatörlüğün ve düzenin bütün pisliklerinin halk önünde sergilenmesidir. İşte oportünistleri ve revizyonistleri rahatsız eden budur. MC hükümetinin ve onun başının şahsında, yarı-sömürge ülke yapısının tüm çürümüşlüğü simgelenmiş durumdadır. MC ve onun başı bugünkü düzenin aynası durumuna gelmiştir. İşte bunun için "akıllı" burjuva ideologlar, revizyonistler ve oportünistler, MC'nin başını harcayarak bu soygun ve sömürü düzeninin ve faşist diktatörlüğün çürümüşlüğünü kitlelerin gözünden saklamaya çalışıyorlar. Özet olarak söylersek, MC gibi faşist hükümetleri harcayarak faşist diktatörlüğü kurtarmaya çalışıyorlar. Ve böylece egemen sınıfların politikasını yürüten yıpranan hükümetleri değiştirip yerine aynı politikanın yürütücüsü yeni hükümetlerle halkın gözünü boyamaya çalışıyorlar. Faşist baskıların simgesi haline gelen ve halkın nefretini üzerinde taşıyan MC'nin değişmesi aynı politikayı yürütecek hükümetlerin işbaşına gelmesi, egemen sınıfların kendilerini, bir süre daha halka şirin gösterme çabasından başka bir şeyi ifade etmemektedir. Bu durum kısa süre için belki halkı aldatabilir ama sonunda halk kitleleri, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü ayakta kaldıkça, hükümet değişiklerinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini görecektir. Bu bakımdan oportünistlerin ve sosyal faşistlerin ve diğer gericilerin bugünkü devleti kurtarma çabaları boşa çıkacaktır ve çıkmaya mahkûmdur. Onlar ne yaparlarsa yapsın, kitleler kendi tecrübeleriyle ve proletaryanın siyasi önderliği altında bugünkü devletin yıkılıp yerine halkın demokratik diktatörlüğü kurulmadıkça kurtuluşun imkânsız olduğunu göreceklerdir. Hükümet değişikliği manevraları ve oyalamalar sonunda başa çakacaktır. x

Proleter devrimciler bugün MC faşist hükümetine duyulan kin ve öfkeyi MC ile birlikte faşist diktatörlüğün bütün kurumlarına ve büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarına yönlendireceklerdir. Çünkü MC'nin yürüttüğü politikanın esas kaynağını bu sınıflar ve bu sınıfların devlet egemenliği teşkil etmektedir. Bunun için faşist diktatörlüğün zorla yıkılıp yerine halkın çıkarları doğrultusunda hükümetlerin kurulmasını isteyecek ve bu uğurda çalışacaktır.

HALKIN KURTULUŞU, faşist diktatörlük zor yoluyla yıkılıncaya, yerine halkın demokratik diktatörlüğü kuruluncaya kadar faşist diktatörlüğün bir unsuru olarak işbaşına gelecek her türlü hükümet alternatifine karşı mücadele edecektir ve bunlar arasında hiç bir fark görmemektedir. Çünkü bu hükümetler zorunlu olarak halka ve devrime karşı olacaktır, emperyalistler ve gericilerin çıkarları doğrultusunda bir siyaset izleyeceklerdir. HALKIN KURTULUŞU faşist devlete karşı mücadeleyi faşist hükümetlere veya faşist diktatörlüğün siyasetini izleyen diğer hükümetlere karşı mücadeleden soyutlayan her türlü oportünizme karşı mücadele edecek, onların karşı-devrimci siyasetlerini teşhir edecektir.

Bu karşı-devrimci siyasetin en sadık temsilcisi ise HALKIN SESİ'dir.

- B İ T T İ -

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun 1 Mayıs kampanyası ile ilgili ortak değerlendirmesi:

"1 MAYIS KAMPANYASININ ORTAYA ÇIKARDIĞI DERSLER, GELECEĞE IŞIK TUTMALIDIR!"

1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü ülkemizde ilk kez bu yıl, geniş bir şekilde, miting gösteri, toplantı, gece vb. şekildeki çeşitli kitle eylemleriyle kutlandı. Bunun en büyük sebebi, elbetteki proleter devrimci hareketin bu yılki 1 Mayıs'ta devrimci kitle çizgisini hayata geçirme yönünde ileri adımlar atması ve bunun bir parçası olarak proleter devrimci yayın organlarının ülke çapında açmış oldukları "1 Mayıs kampanyası" dır.

Bu kampanyanın ve kampanyadan çıkan ideolojik, siyasi ve pratik derslerin geleceğe ışık tutması için, herşeyden önce, 1 Mayıs kampanyasının merkezi bir değerlendirmeye tabi tutulması gerekir. 1 Mayıs kampanyasının ülke çapında yürütülen bir kampanya olduğu ve İstanbul Taksim alanının faşist ve sosyal-faşist tertiple kanlı bir arenaya çevrildiği göz önüne alınırsa, böyle bir değerlendirmenin ne derece önemli olduğu anlaşılır.

Gerçi şimdiye kadar gazetelerimizde çeşitli illerin 1 Mayıs kampanyası ile ilgili bölgesel değerlendirmeleri, bu kampanyadan çıkan dersler yayınlanmıştır, ama bu değerlendirmeler bölgesel ve bölgesel olduğu için de kampanyanın genel sonuçlarını ele almaktan uzaktır.

Ancak genel ve merkezi bir kampanya değerlendirmesi, bu bölgesel değerlendirmeleri ve buradan çıkan sonuçları dikkate almazlık edemez.

İşte proleter devrimci yayın organları, bu kampanyanın ortaya konan bölgesel sonuçlarını da toparlayarak, 1 Mayıs kampanyası ile ilgili genel ve merkezi bir değerlendirme yapmıştır.

Bu değerlendirmeyi aşağıda yayınlıyoruz:

Fakat böyle bir değerlendirme, isminden de anlaşılacağı gibi geneldir ve ancak üç yayın organının ortaklaşa vardıkları sonuçları içermektedir.

Bu bakımdan her yayın organı ve tek tek bütün proleter devrimciler, bir bütün olarak kampanyanın değerlendirilmesini ve aşağıdaki ortak değerlendirmeyi kendi yönlerinden derinleştirebilirler ve derinleştirmelidirler de...

Sınıf mücadelesinin geçmişteki derslerinin özümlenmesi ve bunların geleceğe ışık tutması ancak böyle mümkün olacaktır.

1 Mayıs kampanyasının ortaya çıkardığı önemli dersler:

Devrimci proletarya, sürekli olarak, kitlelerin savaşma kapasitesini artırmak, mücadelesini geliştirerek bir üst aşamaya çıkarmak, düşmanlarını tecrit ederek devrim mücadelesini başarıyla ilerletmek ve devrimi zafere ulaştırmak zorundadır. Onun attığı her adım, kitleleri devrim mücadelesine seferber etmeye hizmet eder. Devrimci proletarya, sınıf mücadelesini karmaşık ve kesintisiz gelişimi içinde kavrayarak, içinde bulunduğu şartları tahlil ederek ona uygun siyasi taktikler, mücadele biçimlerini araçlarını ve metodlarını geliştirir. Bunu başarmaksızın, önderlik görevini yerine getiremez.

Sınıf mücadelesinin, kitle mücadelelerinin dıştan bir seyircisi değil, onları eğiten, yönlendiren kendiliğinden mücadelelerine önderlik eden ihtilalci kitle mücadeleleri yaratan bir hareket olmanın mücadelesini veren Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününü ülke çapında kutlama kararı aldı. Uzun

yıllardan beri ilk defa 1 Mayıs böyle yaygın bir şekilde ve devrimci bir önderlik etrafında kutlandı.

Yığınlara önderlik edecek olan devrimci proletaryanın siyasi partisini inşa mücadelesi bakımından 1 Mayıstan çıkarılacak önemli dersler vardır.

Birinci olarak 1 Mayısın ele alınış tarzında, sağcı eğilimler ortaya çıktı. Kampanya, 1 Mayıs eylemini belli mücadele biçimleriyle sınırladı. Bunlar genellikle başvurduğumuz yaygın eylem biçimleri olan, miting, yürüyüş, gece, afişleme, gazete satma vb. idi. Kampanya bu tarzda ortaya konduğundan her bölgede genellikle kendini bu mücadele biçim ve araçlarıyla sınırladı. Örneğin miting izni alınamıyan yerlerde başka biçimlere başvurulmadı, ya da gece yapmakla yetinildi. Oysa, her eylemde olduğu gibi 1 Mayısta da kitlelerin ihtilalci insiyatifini seferber ederek onları eğitmek esas olmalıydı. Bu da ancak, her çalışma alanındaki somut duruma uygun olarak, siyasi propaganda ve mücadelenin biçim araç ve metodlarını geliştirerek, her türlü olanaktan yararlanıp zenginleştirerek gerçekleşir. 1 Mayıs, miting yapılamayan yerlerde ya da daha ileri mücadelenin mümkün olduğu kimi yerde çeşitli fabrika eylemleri şeklinde, kimi yerde mahalle toplantıları, kimi yerde köylülerin çeşitli biçimlerde harekete geçirilmesi vb. şeklinde kutlanabilirdi. Hangi propaganda ve mücadele biçiminin, nasıl kullanılacağını tayin edecek olan, genel olarak somut durum, özellikle de kitlelerin ve bizim durumumuz, kitlelerin bilinç ve potansiyeli ve bizim onlarla olan organik bağımızın düzeyidir.

Eğer 1 Mayısın kutlanışını bu tarzda ele alsaydık belki yine başlıca mücadele biçimi miting, yürüyüş vb. olacaktı, ama çok daha yaratıcı bir çalışma uygulayarak farklı araçlarla daha geniş kitleleri seferber edebilir, onlarla daha geniş bağlar kurabilirdik.

Kitle çizgisi anlayışında ortaya çıkan bu sağcı eğilim, kitle mücadelerini düzenin sınırları içinde resmigeçitlere indirgeyen sağ-oportünizmin saflarımızda henüz tam olarak yokedilememiş olan etkisinden kaynaklanmıştır. Bu nokta çok önemlidir. Bolşevik bir kitle çizgisi izlemeksizin devrimci siyaseti kitlelere maledemez, devrimci kitle hareketleri yaratamayız. Kaldı ki, kitlelerin böyle büyük bir uyanış içinde bulunduğu, ve bizim önderlik görevlerimizin pek azını yapabildiğimiz bu dönemde, proleter devrimci hareketin saflarında sağcı etkilerin çok daha büyük zararları vardır. Ama kitlelerin uyanışını kucaklamada ve önderlikte bugün en büyük tehlike olan sağcılığa, İstanbul'daki 1 Mayıs mitingi önemli bir darbe oldu.

İkinci olarak kitle içindeki çalışmalarda varolan tecrübesizliğimiz ve zaaflarımız, 1 Mayıs kampanyasındaki siyasi propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızda da görüldü. Siyasi propaganda ve ajitasyon genellikten kurtulamadığı, her türden çalışma alanında (fabrika, köy, kasaba, mahalle vb.) özgülleşemediği sürece, en geniş ve geri kesimlere ulaşamaz. 1 Mayısta, devrimci siyaseti genellikten kurtarma, hayata geçirme yönünde, geçmişe göre önemli bir adım olduğu halde, bu konuda henüz çok yetersiz olduğumuz ortaya çıktı. Bu zaafımızı bilinçli çabalarla, sınıf mücadelesine daha sıkı sarılıp kitlelerle birleştikçe aşacağız.

Üçüncü olarak önderlik, aynı zamanda birleşilebilecek en geniş güçlerle birleşebilmek demektir. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği olarak, halk içindeki siyasetlerle, onları eylemimize katabilmek için görüşmeler yaptık. Ancak onlar, revizyonist demagoji ve reformizmin etkisi altındaydılar ve önerimize olumlu cevap vermediler. Biz ise onları böyle bir kampanyaya katma çalışmasını görüşmelerle sınırladığımız için yetersiz kaldık. Halbuki bütün olanaklardan yararlanmalı, görüşmelerle yetinmeyip tabanda sürekli propaganda sürdürüp çağrılar yapmalıydık. Önderlik, ancak bu yönde sürekli ve çok yönlü çalışmalarla başarılabilecek bir şeydir.

Yine her bölgede, farklı seviyeden ittifakları gerçekleştirebilmek için daha yoğun bir çaba harcayamadık.

Dördüncü olarak Halkın Yolu, Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu'nun ilk defa yurt çapında ortak eylemleri olan 1 Mayıs Kampanyası, son bir yıl içinde proleter devrimci hareketin önemli gelişmeler gösterdiğini, kitlelerle birleşmede ileri adımlar attığını, önemli bir potansiyeli temsil ettiğini ortaya koydu. Şüphesiz, kendi içinde önemli adımlar olan bu gelişimimiz, işçi sınıfı ve halkımızın uyanışı yanında çok yetersizdir. Kampanya, kitlelerin uyanışını ve bizim yetersizliğimizi somutta ortaya koydu, kitlelere güvensizlik eğilimlerini açığa çıkardı.

Güçlülüğümüz, karşı-devrimcilerin, oportünistlerin ve CHP yöneticilerinin yüreğine korku saldı. Karşı devrimciler her yerde, baskı ve terörle, her yolla mücadelemizi engellemeye çalıştılar ama başaramadılar. Aydınlık-Halkın Sesi oportünizminin yüzü her yerde açığa çıktı.

En büyük saldırı ise İstanbul'da görüldü.

İstanbul 1 Mayıs çalışması ve çıkarılması gereken dersler:

Gücümüzün kaynağı, yalnızca yığınların uyanışında onlar üzerindeki etkimizde, önderlik edebilme yeteneğimizdedir. Bunun bilincinde olan Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği revizyonizmin işçi kitleleri üzerinde etkinliğinin zayıf olduğu ve özellikle son yıllarda kendiliğinden yükselen işçi hareketleriyle önemli ölçüde teşhir olan ihanetlerinin açığa çıktığı, siyasi olarak reformizmin etkinliğinin çok yaygın olmasına rağmen işçi sınıfının mücadelesinin reformizmin sınırlarını aştığı ve devrimci önderliğin oluştuğu yerlerde hızla kırılmakta olduğu bu şartlarda, 1 Mayısta revizyonizme önemli bir darbe vurulabileceğini, reformist hayalleri yıkma yönünde yeni adım atılabileceğini tespit etti. Kaldı ki, son bir yılda, örgütlü etkinliğimizin zayıflığına rağmen, işçi sınıfı içinde çalışmalarımız genişlemiş ve yaygınlaşmıştır.

Bu doğru tespitten hareketle Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, kitleleri devrim yoluna seferber etmenin bir aracı olarak DİSK'in İstanbul'da düzenlediği 1 Mayıs mitingine katılma kararı aldılar. Miting ve miting sonrası gelişmeler, bu tespitin doğruluğunu ortaya koymuştur.

Miting alanında sosyal-faşistler, görevli işçileri proleter devrimcilerin üzerine saldırtamadılar. "İşçiler Birleşin" şiarıyla yürüyen proleter devrimcilerin önderliğindeki kitleyle işçiler yüzyüze geldiğinde, işçilerin kimi ellerindeki sopaları yere attı, kimi ise proleter devrimci saflara katıldı. İşçilerin ve proleter devrimcilerin sorumlu tutumlarıyla sosyal-faşist tertip boşa çıkarıldı ancak, sosyal-faşisterin hazırladıkları zemin üzerinde faşist tertip gerçekleşti.

Sosyal-faşistlerin hazırladıkları zemin üzerinde gerçekleşen faşist tertip, kitlelerin devrimci uyanışını bastırmak, mücadeleden yıldırmak, proleter devrimci hareketin kitleler üzerindeki etkisini kırmak ve prestijini sarsmak amacını taşıyordu. Ama durum tam tersi oldu. Faşistlerin ortaya attığı ve sosyal-faşistlerin dört elle sarıldıkları "Maocular halka ateş açtı" yalanı, onların ayağına dolandı, kısa sürede yıkıldı. Çünkü devrimci kabarış yüksekti. Dostunu, düşmanını kendi tecrübesiyle tanımaya başlayan işçi sınıfı ve çalışan halk, bu yalanlara kulak asmadı. Kaldı ki, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, karşı-devrimci propagandayı püskürtmede yeterince insiyatifli davranamamıştı. Buna rağmen karşı-devrimci yalanlar yıkıldıysa, bu, devrimci kabarışın büyüklüğünü gösterir.

Faşistler, sosyal-faşistler ve onların uşakları, kapıkulu ruhlu köşe yazarları yalanları açığa çıkınca, bu yalanları nasıl örtbas edeceklerini şaşırdılar, kendi kendilerini ele verdiler. CHP yöneticileri susarak, olayı örtbas etmeye çalışarak bugünkü siyasetlerinin faşistler ve sosyal-faşistlerle sonuna kadar uzlaşma olduğunu açıkça ortaya koydular. 1 Mayıs ve sonrası gelişmeler (seçimler vb.) CHP'nin yurtsever demokrat-devrimci tabanına, CHP yöneticilerinin bugünkü siyasetlerinin faşist diktatörlüğün demokrasi maskeli sopası rolünü üstlenmiş olduğunu gösterdi. Revizyonizmin ihaneti, ve karşı-devrimci karakteri, işçi kitleleleri için daha açık ve anlaşılır hale geldi. 1 Mayısın hemen sonrası gelişmeler, Maden-İş 4. bölge seçimlerinde sosyal-faşist temsilcilerin devrilmesi, Demirdöküm'de ve Simko'da lokal temsilciliği seçimlerini kaybetmeleri ve demokrat-devrimci adayların seçimleri kazanması, sosyal-faşistlerin Profilo'da temsilci seçimlerini kaybetmemek için çevirdikleri dalavereler ve devrimci muhalefete yaptıkları oyunlar, Gislaved'de Lastik-İş'in revizyonist yöneticilerinin işçileri satmaları karşısında işçilerin tepkisi ve işi bırakmaları, "Maocu" diyerek devrimci işçileri işten attırmaları karşısında işçi kitlelerinin, "haksızlıklara" karşı çıkmak Maoculuksa biz de Maocuyuz" diyerek karşı çıkmaları, revizyonistlerin 1 Mayıs sonrasında hegemonyalarının daha da sarsıldığının, maskelerinin düşmekte olduğunun açık tezahürleridir. İşçiler, 1 Mayıs ve seçimlerde, genel olarak reformizmin ve özel olarak CHP'nin kendilerini kurtuluşa ulaştıramayacağını daha açık gördüler, görüyorlar. İşçiler 1 Mayıs ve sonrasında "Maocu" düşmanlığının yalnızca faşizme, sosyal-faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme hizmet ettiğini, sosyal-faşistlerin baş düşmanının proleter devrimciler olduğunu, faşistlerle çelişmelerinin tali olduğunu gördüler, görüyorlar. Bütün halk, bütün yurtseverler, demokratlar ve devrimciler 1 Mayıs'ta ve sonrası gelişmelerde kendilerini kurtuluşa ulaştıracak yolu kendi deneyleriyle daha iyi kavramaya başladılar.

Ortayolcular ve özel olarak Devrimci Yol taraftarı arkadaşlar ise, 1 Mayıs'tan özellikle şu dersi çıkarmalıdırlar ki, revizyonistler, onların sırtını yalnızca "maocu"lara karşı güçlenmeye hizmet ettikleri ölçüde ve yalnızca bunun için sıvazlıyorlar. Devrimci oldukları ölçüde, onlar da, sosyal-faşistler ve faşistler için "maocu" sayılıyorlar. Ama Devrimci Yol, hayatın böylesine açıkça ortaya koyduğu bu gerçeği örtbas etmeye, 1 Mayıs olayında revizyonistlerle proleter devrimcileri aynı kaba koymağa uğraştı durdu. Şimdi ise, bu yolun bir devamı olarak, dünya Marksist-Leninist hareketindeki tartışmaların ardında birtakım revizyonist görüşlerini gizlemeye çalışmaktadır. Devrimci Yol, her ne kadar gerçekleri sulandırmaya, örtbas etmeye çalışsa da, 1 Mayıs, Devrimci Yol taraftarı arkadaşlar arasında şu ya da bu ölçüde gerçeklerin görülmesine hizmet etmiştir.

İstanbul'daki 1 Mayıs mitingine sosyal-faşistlerin kuyruğunda, onların sopalarını taşıyarak katılmaktan başka yol bulamayan Halkın Sesi, sistemleştirdiği sınıf işbirliği oportünist siyasetinin doğal bir sonucu olarak, faşist tertip karşısında büyük bir korku ve paniğe kapılarak karşı-devrimcilerin korosuna katıldı. Seçimlerde de bu karşı-devrimci faaliyetine devam etti. Her yerde, hakim sınıflarla birlikte proleter devrimci harekete kara çalmak için çalıştı, hala çalışıyor. Bu oportünistlerin bize saldırıları, kitlelerin devrimci mücadelesine saldırıdır. Kitleler devrimci önderliğe kavuştuğu ölçüde onların mücadelesinin karşısına daha açık bir şekilde dikileceklerdir.

1 Mayıs tertibi, faşistlerin, sosyal-faşistlerin ayağına dolanır, reformist hayalleri yıkar ve oportünist ihaneti açığa çıkarırken, proleter devrimci hareketin kitleler üzerindeki gücünü ve etkisini yaygınlaştırdı. Kitlelerin dostu düşmanı ayırdetmesinde bir adım oldu.

Buna rağmen proleter hareket, faşist tertibi önceden görmemekle ve ona karşı hazırlıklı olmamakla hata yaptı.

Biz, propagandamızı esas olarak faşistlerin yedeğinde bir sosyal-faşist saldırı ihtimali üzerinde temellendirmiştik. Bu hatamızın kaynağında, genel durum tahlilinin her siyasi durumda, belli bir anda çok farklı şekillerde kendini ortaya koyacağını kavrayamamak yatar, genel siyasi tahlilleri hayata geçirememekteki zaaflarımız yatar. Sınıf mücadelesi, her gün farklı şekillerde ve karmaşık bir biçimde gelişmektedir, sınıf çelişmeleri farklı şekillerde tezahür etmektedir. Bu bakımdan, genel siyasetin doğruluğu yeterli değildir. O, her somut duruma uygulanamazsa, ya kitlelere önderlik edilemez, ya da pratikte kendiliğindenciliğe düşülür.

Genel siyaseti hayata geçirememedeki zaafımızı aşmaksızın, devrimci siyaseti kitlelere maledemeyiz. Bu zaafımız, aynı zamanda siyasi tecrübesizlikten ve bundan kaynaklanan siyasi dargörüşlülükten ileri gelmektedir.

Faşist tertibi önceden görseydik, propaganda, ajitasyon ve şiarlarımızı bu temelde yürütür, buna uygun taktikler hazırlardık. "Sosyal-faşistlerin tertibi yalnızca faşist tertibe zemin hazırlıyor", "faşist ve sosyal-faşist tertibe karşı birleşelim"," işçiler, devrimciler birleşelim" vb. şiarlarıyla kampanya yürütürdük. Miting alanında, taktik olarak buna da hazırlıklı olurduk.

Faşist tertibi önceden görseydik, buna hazırlıklı olurduk, ama bu asla katılma kararımızı ve biçimini; yani eylemimizin temelini değiştirmezdi.. Halkın Sesi-Aydınlık oportünistleri, bunu "büyük fırsat" bilerek, "provakasyon ve tertiplere karşı mücadele" adı altında kitleleri ve devrimci kadroları, devrim mücadelesinden soğutmaya, korkutmaya ve yıldırmaya çalıştı. Proleter devrimci harekete ve bütün devrimcilere rezilce saldırılarını böyle gizlemeye çalıştı. Revizyonistler ve oportünistler için provakasyon, her zaman halka ve devrimcilere saldırı için bir araç olmuştur. Proleter devrimci saflarda bu mesele daha geniş bir temelde ele alınmalı ve kavranmalıdır.

Biz, devrimci siyaseti hayata geçirmek, kitlelerin elinde maddi bir güce dönüştürmek için mücadele ettiğimiz süreçte hatalar da yapacağız. Önemli olan, genel siyasi hattımızın doğruluğu, ve temel siyasi hatalar; büyük hatalar yapmamamızdır. Önderliği hayata geçirmede yaptığımız hatalardan dersler çıkararak daha ileri adımlar atabilmeyi, daha büyük enerjiyle sınıf mücadelesine atılmayı, kitlelerle birleşebilmeyi başardığımız sürece, yığınları devrimci önderlik etrafında toplayabiliriz.

İstanbul 1 Mayıs eylemindeki bir hatamız da, mitinge katılma kararının kesin olarak 1 Mayıs'a birkaç gün kala ilan edilmesidir. Bu durum işçilere ve halka mitingde bizim saflarımıza katılmaları için somut çağrılar yapmamız için çok az bir zaman bırakmış, ayrıca böyle somut çağrılar da olmamıştır. Bu konudaki ikinci hatamız ise, katılma kararının nedenlerinin ayrıntılı bir tarzda bütün taraftarlarımıza, sempatizanlara halka ve bütün devrimcilere gazetelerimizde yazılamamasıdır. Bu, işçi sınıfı ve halkın, bizim amaç, hedef ve yönelimlerimizi önceden kavraması, taraftarlar arasında meselenin ideolojik-siyasi yönünün daha geniş tartışılması ve kavranmasına hizmet eder. Kampanyanın yönünü, muhtevasını daha zengin kılar, ideolojik-siyasi kararlılığı pekiştirirdi. Bunu yapamamız, sorunun daha dar bir çevrede tartışılmasını getirdi. Kararın ilanında gecikmemiz ve somut temelinde çalışmalara geç başlamak, dağınıklık ve kendiliğindencilik yatar.

İstanbul'daki 1 Mayıs, işçi sınıfı üzerindeki etkimizin, onların devrimci önderliğe böylesine açık olmasının yanında, örgütlü siyasi önderliğimizin zayıf kaldığını da ortaya koydu. Bunun için, nicelikçe ilişkilerimizi genişletirken, netelikçe adım atmak zorunludur. Devrimci işçileri eğitmek, her gün daha fazla proleteri saflarımıza kazanmak bugün önemli bir görevdir. İşçi sınıfı içindeki çalışmalarda başarı kazanmak, fabrikaları devrimci siyasetin kaleleri yapmaktan geçer. Bunun için, işçi sınıfı içinde siyasi çalışmamızı derinleştirmeli, sendikal muhalefetlere önderlik etmeli, işçi sınıfının her kendiliğinden eylemine siyasi önderlik etmeli, örgütlemeli, ve devrimci hareketler yaratmalıyız.

1 Mayıs'tan çıkardığımız dersler, ülke çapında işçi sınıfı ve yoksul köylülükle birleşme mücadelesinde ileri bir atılıma hizmet etmelidir. 1 Mayıs'ın da ortaya koyduğu gibi, tarım proleterleri ve yoksul köylülüğe henüz yeteri kadar ulaşamadığımızın bilincinde olmalıyız.

Genel sonuç:

Toparlarsak, proleter devrimci hareketin genel olarak ülke çapında, özel olarak da İstanbul'da yürüttüğü 1 Mayıs kampanyasından, önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesine ışık tutması gereken aşağıdaki genel sonuçları çıkarabiliriz.

1) 1 Mayıs kampanyası son bir yıl içinde önemli adımlar attığımızı, ama yığınların uyanışı yanında bu adımların çok yetersiz olduğunu ortaya koydu.

2) 1 Mayıs kampanyası kitlelere önderlik edebilmek için, doğru bir ideolojik-siyasi çizginin tayin edici olduğunu ama bunun tek başına yeterli olmadığını, genel siyaseti her somut duruma uygulamaksızın, siyasi taktikler geliştirmeksizin ve buna uygun mücadele biçim, araç ve metodlarını, sınıf mücadelesi içinde geliştirip zenginleştirmeksizin, yeni örgütlenme biçimleri yaratmaksızın kitlelere önderliğin mümkün olamayacağını ve bizzat genel siyasetin doğru yönde gelişebilmesinin teminatının da pratikte sınanması olduğunu ortaya koydu.

3) 1 Mayıs kampanyası, devrimci siyasetin kitlelerin elinde bir silah haline gelebilmesi için, bolşevik kitle çizgisini geliştirmenin aciliyetini ve bu yöndeki zaaflarımızın harekete verdiği ve vereceği zararları ortaya koydu.

4) 1 Mayıs kampanyası, esas tehlikeli eğilim olan sağcılığın ideolojide, siyasette ve kitle çizgisinde, her alanda açığa çıkarılmasının ve mücadele edilmesinin yığınlara önderlikte önemli bir adım olduğunu ortaya koydu.

5) 1 Mayıs kampanyası, sağcılığın etkisi olan kitlelere güvensizliği ve sınıf mücadelesinde gevşekliği açığa çıkardı.

6) 1 Mayıs kampanyası, ortayolcu akımlara karşı ideolojik-siyasi mücadelenin büyük bir aciliyet taşıdığını kavrattı.

Halkın Kurtuluşu Almanya'da, yüzlerce metre yerin altında çalışan Türkiyeli maden işçileriyle konuştu

Ruhr Havzası, bir yeraltı cehennemidir

Coğrafya kitaplarında isminden övgüyle söze dilen Ruhr havzası yüzyıla yakın bir süredir Alman endüstrisinin kalbidir. Alman endüstrisi için gerekli olan enerjinin büyük bir kısmı buradaki kömür ocaklarından temin edilir. Üstünde milyonluk şehirlerin kurulu olduğu bu havzanın altı, yine onbinlerce işçinin çalıştığı bir yer altı cehennemidir. Yüzlerce kilometre boyunca kömürün imzasını atmadığı, iz bırakmadığı ne bir tabiat köşesi ne de bir insana bu bölgede rastlamak mümkün değildir. Tüm evlerin ön cepheleri simsiyahtır. Bu, özellikle senelerdir boya ve kireç yüzü görmemiş yabancı işçilerin oturduğu evlerde ve bölgelerde daha belirgindir. Hava yüzlerce bacadan çıkan kömür zerrecikleri ile sürekli sislidir. Ve her nefes alışta hava yerine insanın ciğerlerini dolduran şey, fabrika bacalarından çıkan zehirli gazlardır. Nehirlerden akan su ise çamurdan farksız bir karışımdır. Nehirlerde yakalanan balıklar (ki o da binde birdir) yenmiyecek kadar pis kokar.

Bu bölgede yaşayan nüfusun önemli bir kısmını Türkiyeliler oluşturur. Her sokakta, her iş yerinde, her maden ocağında Türkçe veya Kürtçe konuşan bir insana rastlamak mümkündür. Ve bu insanların tümü de yaşlı göstermesine rağmen yanlarına yaklaşıldığında, hiç de öyle olmadığı görülür. Ve işte yirmi yaşında iken otuzun üstünde gösteren bu işçilerdir Alman sanayisinin kalbini çalıştıran...

Konuştuğumuz maden işçisi arkadaşların tümü ortaokul mezunu olarak Türkiye'den gelmişlerdi. 1968,69 ve 70 yıllarında Alman sanayisinin giderek artan oranda maden işçisine ihtiyacı vardı. Ama dışardan gelen işçilerin hiç bir şey öğretilmeden madene indirilmesi verimi düşürüyordu. Bir şey öğretilmesi için kurs verilse, kurs süresince aylık vermek gerekeceği için çok pahalıya malolacaktı. Ve insan kanı emerek milyonlarına milyon katan Alman tekelci burjuvazisi bunun yöntemini de buldu.

Bu seneler içinde binlerce Türkiyeli genç maden mühendisi olma ümidiyle Almanya'ya getirildi. Sözde okula gidecekler ve görecekleri eğitimin sonunda mühendis olacaklardı. Ama gelen yüzlerce ortaokul mezunu gençten ancak iki veya üçü, onlar da zengin çocukları olduğu için, babaları binlerce lira "lokum paketlerinin altında" para gönderdiği için mühendis oldu. Geriye kalanlar ise üç sene karın tokluğuna yerin kırk kat altında çalıştıktan sonra kalifiye maden işçisi(!) oldular.

İşte biz bu maden işçileriyle konuştuk, onların sorunlarını düşüncelerini öğrenmeye çalıştık.

BEN MADEN İŞÇİSİYİM

Onbeşinden beri
Yani anamdan ayrılalı
Kürek ve kazma ezberledim
Yani ocaklarda yaşayan
Gördüğüm kan ve ölümdür
Eskiden hasretler
Tezgahlarda nakış olur
Türkü olur
Dokunurdu halılara
Şimdi yeraltında
Ocaklarda kömürlere
İşlenir türküler
Hasretlerde ölenlere
Ve güzel aşka dair
Ben bilirim
Yeraltında madenlerde
Ve boydan boya ocaklarda
Hergün yüzbinlerce ağzın
Yasaklanmış türküler söylediğini
Ben bilirim
Kömür karanlıklarında
ölüm kusan ocaklarda
Acımıza ve üzüntümüze dair
Yavuklu için
Türküler söylendiğini
Ve kömür tükürürüm
Her güneşi gördüğüm an
İçimde ve ocakta
Kin bilenir ha bilenir

İşte iki maden işçisi... Biraz sonra ocağa inecekler.

"MADEN İŞÇİLİĞİ ÖMÜR TÖRPÜSÜDÜR"

Oturup genç işçi arkadaşlarla uzun uzadıya sohbet ettik. Saatlerce sürdü konuşmalarımız, öylesine hırslı, öylesine hâkim sınıflara karşı kin ve öfke doluydular, ve öylesine de ilerisi için ümitli...Bir devrimci yayın organına konuşmalarımızın tümünü aktarmak olanaksız. Ama biz kendi ağızlarından bu öfke ve kini, bu devrim arzusunu, sömürü, zulüm ve baskıyı olduğu gibi anlatmaya çalışacağız.

"Yeraltı çok dikkat ister"

İlk konuşmamızda bizzat kendileri yazmaya karar vermişti, düşüncelerini. Hasan yazdığı sayfaları çıkartıp okumaya başlıyor:

-Aslında hepsini yazmak istiyordum. Ama yazıya başlar başlamaz iki sene önce iş kazasında ölen ondokuz yaşındaki arkadaşım aklıma geldi. O kadar hırslandım ki, küfür etmekten, kızmaktan yazmayı bir yana bıraktım.

Ölen arkadaşımız ondokuz yaşında idi. Ve inanki o zaman bile o hepimizden daha devrimci idi. Bizim aklımız havalarda iken, o 1970'lerde ölen devrimcileri dilinden düşürmezdi.

Her hafta bir kere Almanya'daki bir tanıdığını ziyarete giderdi. O hafta da akrabalarının yanından dönmüştü. Fakat akrabaları uzakta olduğu için yorgun ve uykusuzdu. İşe biraz geç geldi. İşverenden yorgun olduğu için bir gün izin istedi. İzin vermediler ve o da yorgun argın işe indi...

Ruhr bölgesindeki evlerin dış çeperleri

Yeraltı çok dikkat ister, yapılan küçük bir dalgınlık pahalıya malolur. Özellikle kömür kazan makinaların yanında çalışanlar çok dikkatli olmak zorundadırlar. Çünkü bu makinaların yanında tozdan göz gözü görmez. Arkadaşımızı da o gün, bu makinanın yanında çalıştırıyorlardı. Makinanın çıkardığı tozdan makinayı süren, başında lamba olduğu halde arkadaşımızı görememişti. Ve buldozerle tünellerin çökmemesini sağlayan demir payandaların arasına sıkışan arkadaşımız feci şekilde ezildi. Alelacele şefler onu dışarıya çıkardılar. İşi durdurmadılar bile.

Hastaneye akşam saat sekiz, dokuz sıralarında gitti. Gece ancak bir-iki sıralarında doktor geliyor. Ve elbette bu kadar süre müdahale edilmediği için kan kaybından ölüyor. Serum falan veriyorlarsa da fayda etmedi.

Firma ailesine bir kuruş bile yardım etmedi. Ancak biz arkadaşlar aramızda 4000 mark kadar toplayarak evine gönderdik.

Göz göre göre gencecik arkadaşımız gitti, en küçük bir protestoda bile bulunamadık. Ama o zaman aramızda şimdiki kadar birlik ve bilinç yoktu.

"Maden mühendisi olmak hevesiyle 15,16, 17 yaşlarında Almanya'ya geldik"

İdris başlıyor konuşmaya

O zaman ortaokulda okuyordum. Daha önce ailemin yanında Kayseri'de okuyordum. Devrimci eylemlerin yoğun olduğu dönemlerdi. Deniz'in resmini buldukları için, bir hafta ceza verdiler, iftiharlık bir talebeydim. Ama Deniz'in resimleri kitaplarımın arasından çıkınca, tekrar imtihana soktular ve ben yine iftihara geçmeyi umarken, dokuz dersten ikmale kaldığımı öğrendim. Ondan sonra Antep Lisesi'ne geldim. Ama artık fazla hevesim kalmamıştı. O zaman Almanya'ya ortaokul talebelerini mühendis yapmak için götürdüklerini öğrendim. Ben de yazıldım. İmtihanı kazandım. Aslında İmtihan daha çok sağlığımızın yerinde olup olmadığının kontrolü idi.

Mehmet anlatıyor:

Ben de lisede okuyordum o zamanlar. Bizim köyden bazıları Almanya'da çalışıyordu. Hepsi de çok metheder lerdi Almanya'yı. Hatta öz ağabeyim bile, buraya talebe olarak gelmişti. O bile geldiğinde Almanya'yı bir cennet gibi anlatırdı. Bu fırsat çıkınca ben de hemen yazıldım.

Üç gün tren yolculuğundan sonra ölü gibi Almanya'ya geldik. Bizi gelir gelmez Haym'a getirdiler. Biz hepimiz ölü gibiydik, çoğumuz uyukluyorduk. Bir tercüman aracılığıyla, işverenin nutkunu dinledik: "Bu Haym müdürüdür, hepiniz müdüre saygılı olacaksınız. O hepinizin babasıdır vs..."

İlk günler verilen yemekleri bile yiyemiyorduk. Her şey bize yabancı idi. Dışarıdan bir şey almayı da beceremiyorduk. Hem gençtik, hem de bir kelime lisan bilmiyorduk. Üstelik uzun süre haftada 15 Mark para verdikleri için, paramız da yoktu. Aramızda sigara içen arkadaşlar vardı. Ama sigara almaya paramız olmadığı için, sigarayı bile ortaklaşa içiyorduk.

İdris devam ediyor:

Biz buraya öğrenci olarak geldiğimizi düşünüyorduk. Oysa, ilk götürdükleri yer maden oldu. Burada da önce sıkı bir muayeneden geçtik. Türkiye'deki Alman doktorlarının bulamadığı bir rahatsızlığı bulunan bir arkadaşımız, apar topar Türkiye'ye geri gönderildi.

Madenci elbiselerini giyince tümümüzün rengi sarardı. Mühendis olamayacağımızın az çok farkına varmıştık. Bir arkadaşın babası Almanya'da işçi olarak çalışırken ölmüştü. O arkadaş; "babamı yiyen bu Almanya beni de yiyecek, ben vazgeçtim" diye ilk gün işi bırakıp Türkiye'ye döndü.

İşte Alman tekelci burjuvazinin yabancı işçilere sağladığı barınma koşulları: "Gecekondular"

Şimdi tamamen alıştık, ama ilk günler en çok ağırımıza giden, bir türlü alışamadığımız, ocaktan çıktıktan sonra çırılçıplak soyunup duşa gitmek oluyordu. Bazı arkadaşlar yıkanmadan kömür içinde giyiniyordu. Ama şimdi böyle işlere alıştık.

Bizi hiç okula göndermediler dersek Alman işvereninin hakkını yemiş oluruz. Okula götürdüler. Hem de üç sene. Bu üç senelik okul (!) döneminde günde dört saat de okula gidiyorduk, dört saatte madende pratik yapıyorduk. Yani işin Türkçesi günde dört saat çalışan idik. Ama aldığımız ücret değil dört saatin, bir saatin bile karşılığı değildi. Ayda elimize geçen net para 300 Mark'tı. Yani adamlar bizi üç sene saat ücreti üç Mark'tan çalıştırdılar.

Okulda ise Almanca ve iş aletlerinin kullanılmasını öğretiyorlardı. Ama öğrettikleri Almanca da sadece iş yerinde bize yetecek bir Almanca idi. Çoğumuz, ayrıca özel kurs alarak Almanca'yı öğrenebildik. O da gördüğün gibi beş-altı senedir burada olduğumuz halde yarım yamalak. Almanca'nın dışında öğretilen iş aletleri ise sadece en gerekli olan malzemelerin kullanılışı oldu. Oysa programa göre torna, tesfiye gibi işler de öğretilecekti. Ama bu tip makinalar sadece bizimle beraber okula devam eden Alman çocuklarına verilirdi. Biz ise elimize tutuşturdukları bir eğe ve tenekeyle saatlerce sözde alet kullanmasını öğrenirdik.

Hasan yeniden söze giriyor:

-Haklarını yeme adamların. Bir keresinde bizi de makinalara verdiler. Hatta birçok Alman gazetesinde resmimiz bile çıktı. Okula konsolos ve çalışma ataşesi gelmişti. Bizleri hemen tornaların başına geçirdiler ve çok sayın konsolosumuzla bir hatıra resmi çektirdik. Bir gün sonra da gazetelerde resmimiz çıktı. Altında da "Gelişmiş Alman teknolojisinin en son model aletleri üzerinde eğitim yapan Türk öğrencileri sayın Konsolos'la birlikte görülüyorlar" gibi bir cümle vardı.

İşte makinalar üzerinde gördüğümüz eğitim bu oldu.

Öğrettikleri Almanca konusunda da adamların hakkını yiyorsun Hasan. Adamlar sadece aletlerin adını öğretmediler. Maysterlere nasıl saygılı hitap edileceğini de öğrettiler.

Hasan devam ediyor:

Üç senelik eğitim döneminde esas ismimizin "madenci çırağı" olduğunu iyi kavradık. Boğaz tokluğuna çalıştığımız bu üç senenin birinci senesinde madene indirmediler. Yer üstünde çalışıyorduk. Hiç unutmam, mühendis olma hevesi ile geldiğimiz Almanya'da iki üç gün sonra pratik ders diye elimize kazma kürekleri tutuşturup kanal kazdırdılar. Yer üstünde her türlü işi yaptırıyorlardı. Tuvalet temizliği de dahil. Kömürlerin yıkanma kısmında işçi olan gençler bile çalıştırılmaz. Oysa biz mühendis adayları son derece ağır olan bu kömür yıkama kısmında sık sık çalıştırılıyorduk.

İlk seneden sonra madene indik. Madende de her işi yaptırıyorlardı. Adamların eğitim diye yaptırdığı şey; bizi ucuza çalıştırmaktı. Artık işçi olacağımızı, hem de dünyanın en ağır işçiliği olan maden işçisi olacağımızı çok iyi kavradık. Ama yapabileceğimiz başka hiç bir şey yoktu. Geride güveneceğimiz, tutunacağımız bir dalımız yoktu ki, geri dönelim.

"Burada çalışmadan buranın şartlarını anlamak çok zordur"

İdris anlatıyor:

Biz diğer işçi arkadaşlarımızın da ne denli zor şartlarda çalıştığını biliyoruz. Ama maden işçiliği gerçekten diğer işlerden ağır, ömür törpüsü, üstelik parası da fazla değildir. Sekiz saatin karşılığında bir şeyler alırız, ama aslında çok daha fazla çalışırız.

İşe gitmemiz en az yarım saat çeker. Elbiselerimizi soyunmamız, tulumları giymemiz de bir o kadar sürer. Madene inmemiz, kömürün çıkartıldığı bölüme girmemiz, iş bitince tekrar soyunma, duş, giyinme, bütün bunlar en az günde iki saatimizi alır. Yani evden çıkıp eve dönmemiz arasında geçen zaman her zaman 10 saati geçer.

Önce elbiselerimizi çıkarır iş tulumlarını giyeriz. Ayaklarımızda kalın çizmeler, sırtımızda semerimiz, (Tüm madenciler madenci lambasına enerji veren bir bataryayı sürekli sırtlarında taşırlar. Bu batarya üç kilo kadar gelir ve çoğunun beli bu semer yüzünden simsiyah kesilmiştir), başımızda lambalı madenci şapkamızı takarak madene ineriz. Yani sırtımızda ve başımızda sürekli olarak üç dört kiloluk bir yükü taşırız. Yemek her yerde olduğu gibi idare tarafından verilmez. İşe giderken bir iki dilim ekmek götürürüz. Aslında aşağıda yemek yemek tam bir ızdıraptır. Çünkü ne kadar iyi korursan koru, her zaman ekmeğine kömürü katık etmek zorunda kalırsın.

Önce, ana kuyudan asansörle yüzlerce metre aşağıya inilir. Daha sonra ana yollardan cezaevi arabasına benzer trenlerle kilometrelerce yol gidilir. Daha sonra da çalıştığımız yere, yani kömürün çıkartıldığı bölüme gitmek için en az on-onbeş dakika yürürüz.

Kömür çıkartılan kısımlar elektrikle aydınlatılmaz. Işık her zaman yetersizdir. Sürekli boğucu bir hava, kömür tozu ve korkunç bir gürültü vardır. Aslında ne kadar anlatsak boş, burayı görmeden, burada çalışmadan buranın şartlarını anlamak çok zordur.

Bu kadar ağır şartlarda çalışılmasına rağmen şimdiye değin hemen hiç bir grev, direniş olmamıştı maden ocağında. Nedenlerini konuştuk arkadaşlarla. Bunların içinde en önemlisi işçi ayrımı idi.

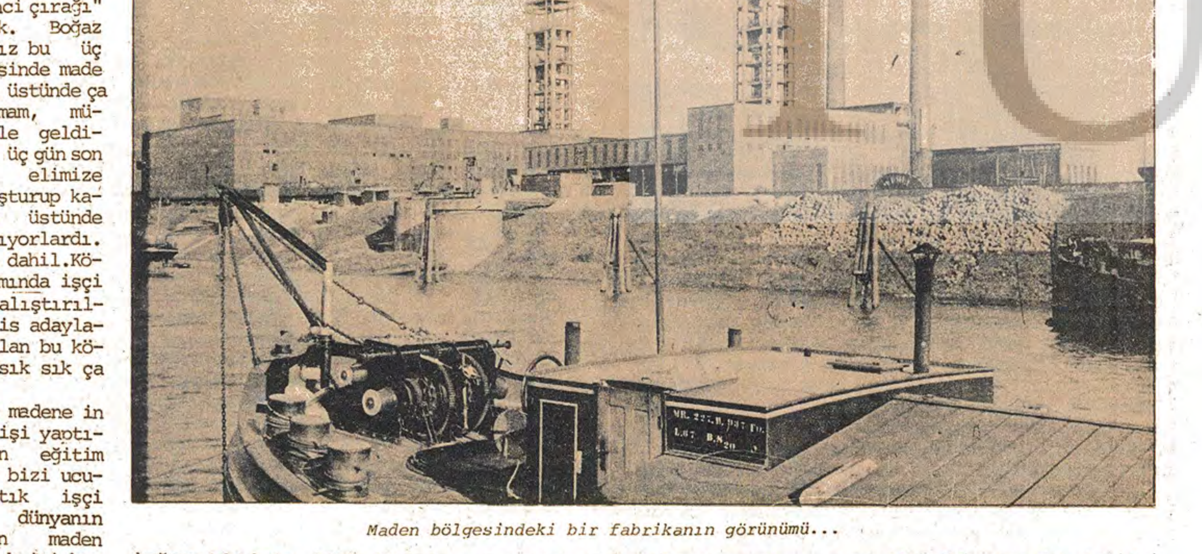
Maden bölgesindeki bir fabrikanın görünümü...

İşveren işçileri bölebilmek için her türlü yöntemi kullanır. Maalesef şimdilik bu işte başarı kazanıyor da. Madende bir çok ulustan işçiler çalışır. Almanlar, Türkiyeliler, Yugoslavlar, İspanyollar. Bir de kendisine her yakınlık göstereni ajan zanneden Güney Koreliler. Zaten Korelilerin hemen hiç kimseyle bir teması yoktur, kendi başlarına ayrı bir hayat yaşarlar.

İşçiler arasındaki en büyük ayrım, Alman işçileriyle yabancılar arasındaki ayırımdır. Daha sonra hıristiyanlar, hıristiyan olmayanlar, Avrupalılar, Asyalılar vb. gibi işçi sınıfını bölmek için her türlü ayırım yapılır.

Hiç bir işten anlamayan beceriksiz, harp artığı bir çok Alman başımızda usta başı olarak çalışır. Elbette işin en zoru da daha çok yabancı işçilere verilir, bunların başında da, Türkiyeliler ve Koreliler gelir. Baskıda Alman işvereninin tek ayrım yapmadığı Türklerle, Kürtlerdir.

"Parti olmadan, işçi sınıfının devrim yolunda kararlı adımlar atması olanaksızdır"

Bütün bu somut şartlar genç maden işçisi arkadaşları durumlarını değiştirmek için bir şeyler yapmaya zorlamıştı. Sonunda kendilerini kurtaracak tek yolun devrim olduğunu, devrimci yayın organlarını ve devrimci eserleri okuyarak kavramışlar ve mücadele için büyük bir hırs duymaya başlamışlardı. Yine kendi ağızlarından bu gelişimi şöyle anlattılar.

Başlangıçta bir süre okulu bitirme, rahat bir hayata kavuşup mutlu olma hayalleri içinde idik. Fakat kısa bir zaman sonra bütün bunların hayal olduğunu omrümüz boyunca köleliğe mahkûm olduğumuzu kavradık. Ve bundan kurtuluşun yollarını aramaya başladık. Bu arayış içinde devrimci arkadaşlarla temasımız oldu. Devrimci yayın organları elimize geçti. Okuduklarımızla kendi hayatımızı birleştirince ortaya çıkan gerçeği çok iyi kavradık: Bizi kurtaracak olan yine kendimiz olacaktık. Devrim olmadan hiç bir şeyin değişmeyeceğini çok iyi kavradık.

Bunun kavranmasında somut şartların etkisini şöyle açıklayabiliriz: İşverenin baskısı veya haksızlığına karşı sendikalara gittiğimizde sendikaların işverenden çok işverenin haklarını savunan bir yapıya sahip olduğunu gördük. Öte yandan Türkiye Konsolosluğuna bir hakkımızı aramak için gittiğimizde, olmadık hakaretlere maruz kalıyorduk. Beyefendilerin önünde eğilip, el öpmediğimiz için dayakla bile tehdit ediliyorduk. Türkiye'ye gittiğimizde her şeyin her geçen gün daha kötüye gittiğini görmemek için kör olmak lâzımdı. Bu durumda ne ülkemizde, ne burada, biz işçiler için bu devran böyle gidecek devrim olmadan.

Devrimci mücadeleye katkımızın olabilmesi için burada ilk yapabileceğimiz şeyi yaptık. Bir dernek kurarak işçilerin bu dernek içinde dayanışmasını sağlamaya, devrimci fikirleri yaymaya çaba harcadık.

Fakat biz şunu şimdi çok iyi görüyor ve kavrıyoruz. İşçi sınıfının partisi olmadan, işçi sınıfının bir bütün olarak devrim yolunda kararlı adımlar atması da olanaksızdır. Bunu çok açık görebiliyoruz. Halkımızın mücadelesi yükselmesine rağmen buna öncülük edilmiyor.

Parti sorunu açılmışken şunu da belirtelim. Özellikle Almanya'da son sıralarda kendisine parti adını takmış bir grup var. Bu grup kendisini parti olarak ilân etmesine rağmen, biz şimdiye kadar bu "partinin" varlığını işçi sınıfı mücadelesi içinde görmedik.

Biz bugün ülkemizdeki devrimcilerin birliğinin sağlanmasını işçi sınıfı açısından en önemli görev olarak görüyoruz.

Biz Halkın Kurtuluşu'nu okumadan önce Sovyetlerin bizim için en büyük dost olduğunu zannediyorduk. Oysa biz burada 'sosyalist' denilen Doğu Almanya'yı, Bulgaristan'ı da görüyorduk. Şimdi buralarda gördüklerimizi daha iyi değerlendirebiliyor. Buraların 'sosyalizm'le ilgisi olmadığını kavrıyoruz. Buralarda yöneticilerle, işçiler arasındaki farklılığı görmemek için kör olmak gerekir.

MİLLETLER ÖZGÜR HALKLAR BİRLİK OLMALI!

ÖRGÜTLENME SİYASETİNDE ÜÇ AYRI ÇİZGİ:

1970'lere gelinceye kadar "devrimci" adı altında Türkiye halkına revizyonizm kusan, kitlelerin beynini uyuşturan hareketler tarafından söz konusu bile edilmeyen Kürt milli meselesi; 1970'lerden bu yana siyasi hareketler arasında yoğun bir tartışma konusu oluşturmaktadır. Kürt milli meselesiyle ilgili temel tartışma konularından biri de örgütlenme sorunudur. Kürt proletaryası nasıl, hangi temelde örgütlenecek? Türk ve Kürt proletaryası aynı örgütler içinde birarada bulunabilir mi? Bu ve buna benzer sorulara verilen karşılıklar ezen ulus şovenistlerini, ezilen ulus milliyetçilerini, milliyetçiliğin etkisinde bulunanları, proleter devrimcileri birbirinden ayırmaktadır. (Örgütlenme derken proletaryanın öz siyasi örgütü, partisi ile diğer ekonomik, demokratik örgütlenmeleri kastediyoruz.)

Devrimci proletaryanın örgütlenme ilkeleri, özgül olarak Kürt proletaryasının örgütlenmesi gibi meselelerde üç ayrı çizgi mevcuttur. Sosyal şoven çizgi, Kürt milliyetçiliğinden esinlenen çizgi ve Marksist-Leninist çizgi.

Sosyal-şoven çizgi

Sosyal-şoven örgütlenme çizgisi -ki bu çizginin en tipik ve en "kararlı" savunucusu Halkın Sesi oportünizmidir- Kürt milli meselesinde savunulan sosyal-şoven siyasetten kaynaklanmaktadır. Bu siyasetin esasını ulusların kaderlerini tayin hakkının (Kürt ulusunun ayrılıp kendi ulusal devletini kurma hakkı) inkârı oluşturmaktadır. Bu şoven siyasetin örgütsel alanda yansıması da doğal olarak sosyal-şoven bir örgütlenme çizgisidir.

Sosyal-şoven örgütlenme çizgisi de ülkemizdeki her milliyetten proleterin aynı örgütler içinde örgütlenmelerini savunur. Ama hangi temelde, hangi yaklaşımla? Onların savunduğu tek parti, ulusal eşitlik temelinde proleterlerin uluslararası birliğini gerçekleştirebilecek bir parti midir? Kesinlikle değil. Ulusların kaderlerini tayin etme haklarını dolaylı ya da dolaysız olarak reddeden, yani devlet olarak örgütlenme konusunda Kürt ulusunun hak eşitliğini savunmayan bu çizginin, proleterlerin örgütlenmesi meselesinde de tek bir parti içinde her milliyetten proleterlerin tam hak eşitliğini sağlaması beklenemez. Onların savundukları, sözde "bütün milliyetlerden proleterler için tek bir parti", Türk hâkimiyetinin damgasını taşır.

Kürt milliyetçiliğinden etkilenen çizgi

Kürt milliyetçiliğinden esinlenen çizginin savunucuları ise Türkiye Kürdistan'ında ayrı bir Marksist-Leninist parti örgütlenmesinin gerekli olduğunu söylemektedirler. Bu çizginin esasını, Kürt milletinin ayrı bir ulusal devlet kurmasının zorunluluğu teşkil etmektedir. Bu örgütlenme çizgisinin savunucuları, Kürdistan'da kurulacak partinin sadece Kürt proleterlerini değil, Kürdistan'da yaşayan bütün milliyetlerden gelme proleterleri kapsayacağını iddia etmektedirler. Oysa, gerçek böyle değildir. Ulusal eşitlik temelinde proleterlerin uluslararası birliği Kürdistan sınırlarında gerçekten sağlanabiliyorsa, bunun bütün Türkiye'yi kapsaması gerekmez mi? Ya da ülkemizdeki her milliyetten proleterlerin birliğini gerçekleştirme alanını Kürdistan ile sınırlamanın temelinde yatan milliyetçilikten esinlenmiş kaygılar değil midir? Bu çizginin savunucuları kendi kendilerini ele vermektedirler.

Devrimci proletarya enternasyonalisttir. Onun enternasyonalist görevleri, zaten burjuvazi tarafından önceden çekilmiş ulusal sınırlara yenilerini katmamayı gerektirir. Dolayısıyla onun görevi aynı devlet içinde bulunan her milliyetten proleterlerin birliğini sağlamak, onları sınıfsal çıkarları doğrultusunda harekete geçirmektir. Aynı devlet sınırları içinde yaşayan proleterlerin milliyetler temelinde örgütlenmesini savunmak proletaryanın sınıf çıkarlarını gözardı etmektir. Böyle bir örgütlenme proleterlerin bölünmesine ve proleterlerin karşısında, tüm proleterlere karşı birleşmiş gericiliğe yarar. Onların ulusal kamplara ayrılmış, bölük pörçük olmuş proleterlere karşı sömürü ve baskılarını şiddetlendirmelerine hizmet eder.

Marksist-Leninist çizgi

Kürt milli meselesinde Marksist-Leninist siyasetin izleyicileri Kürt milletinin zorla Türk devleti içerisinde tutulmasına karşı kararlı bir mücadele yürütür, Kürt milletinin devlet olarak örgütlenme özgürlüğü dahil her türlü örgütlenme özgürlüğünü ve Kürt ve Türk milletlerinin gönüllü birliğini savunur. Emperyalizmi güçlendiren ayrılmalara ve zorla birlikte tutulmaya karşı çıkar, emperyalizmi zayıflatan ayrılmaları ve gönüllü birlikte yaşamayı savunur ve destekler. Türkiye'nin sınırlarının değişmesi veya değişmemesi meselesini Türkiye'nin her milliyetten proletaryasının menfaatlerine göre değerlendirir. Bu çizginin örgütlenme anlayışı bu siyasi esaslara bağlı olarak şekillenir ve kendisine, "ülkemizdeki her milliyetten proletaryanın bölgesel özerklik temelleri üzerinde inşa edilmiş tek bir devrimci partisi" şiarını ilke edinir.

Proletaryanın örgütlenmesinde bölgesel özerklik, her milliyetten proletaryanın toprağa bağlı örgütlenmesini öngörür. Bu tipte örgütlenme, ülkedeki her milliyetten proletaryanın yerinde örgütlenmesi ve ülkedeki bütün proleterlerin uluslararası birliğinin doğrudan doğruya sağlanması demektir. Bölgesel özerklik esasına göre örgütlenmiş Marksist-Leninist partilerde, bölgelerin geniş bir özerkliği vardır. Ulusal bölge özerkliği, ulusal bölge siyasetinin partinin merkezi siyasetine bağlı olma zorunluluğu ile sınırlıdır. Başka bir deyişle, ülke çapında merkeziyetçilik, partinin merkezi siyasetinin ulusal bölgenin farklı ulusal koşullarına uygulanmasında özerklik.

Bölgesel özerklik esasına göre örgütlenmiş bir parti, Kürdistan'da Kürt, Türk bölgelerinde Türk özelliğini taşıyacak, ama ülke çapında Marksist-Leninist parti ne Türk ne de Kürt, ülkemizdeki bütün milliyetlerden proletaryanın uluslararası devrimci partisi niteliğinde olacaktır.

PROLETERLERİN ULUSLARARASI BİRLİĞİ İLKESİ ZORUNLU BİR İLKEDİR.

ÜLKEMİZDEKİ BÜTÜN MİLLİYETLERDEN GELME PROLETERLERİN TEK BİR DEVRİMCİ PARTİSİNİN YARATILMASI UĞRUNA MÜCADELE EDİLMELİDİR.

Örgütlenme üzerine:

"...İşçilerin milliyetler bakımından sınırlandırılmasının neye yol açtığını biliyoruz. Tek işçi partisinin parçalanması, sendikaların milliyetler bakımından bölünmesi, ulusal sürtüşmelerin kızışması, öteki milliyetler işçileri karşısında ihanet, sosyal demokrasi saflarında tam bir çöküntü -örgütlenmede feodalizmin sonuçları işte bunlardır.

Avusturya'da sosyal-demokrasinin tarihi ve Rusya'da Bund'un etkinliği buna açıkça tanıklık ederler.

Böyle bir duruma karşı tek çıkar yol, enternasyonalizm ilkelerine dayanan örgütlenmedir.

Rusya'nın bütün milliyetler işçilerinin hemen tek ve birleşmiş topluluklar içinde toplanması, bu toplulukların tek bir parti için birleştirilmesi -görev işte budur.

Partinin bu kuruluş biçiminin, bölgelerin tek bir bütün içindeki, parti içindeki geniş bir özerkliği dıştalamadığı, ama içtelediği kolay anlaşılır."

"Örgütlenme tipi sadece pratik çalışma üzerinde etkili olmakla kalmaz. İşçinin tüm manevi yaşamı üzerinde de silinmez bir iz bırakır. İşçi kendi örgütünün yaşamını yaşar, manevi bakımdan orada gelişir ve eğitimini orada yapar. Böylece kendi örgütü içinde gelişen ve herkes orada, öteki milliyetlerden arkadaşlarına rastlayan, onlarla birlikte ortak topluluğun yönetimi altında ortak mücadeleyi sürdüren işçi, işçilerin her şeyden önce tek bir sınıf ailesinin üyeleri, tek bir sosyalizm ordusunun üyeleri oldukları fikrini iyiden iyiye özümler ve bu da işçi sınıfının büyük katmanları bakımından engin bir eğitici önem taşımaktan geri kalamaz.

Bu nedenle uluslararası örgütlenme tipi enternasyonalizm yararına en etkili ajitasyon olan arkadaşlık duygularının okuludur.

Milliyetler bakımından örgütlenmede ise durum başkadır. Milliyet temeli üzerinde örgütlenen işçiler, örgüt engelleri ile birbirlerinden ayrılarak, kendilerini ulusal kabukları içine kapatırlar. Vurgulanmış bulunan şey; işçiler arasında ortak olan şey değil, ama onları birbirinden ayıran şeydir. Burada işçi her şeyden önce kendi ulusunun üyesidir: Yahudi, Polonyalı, vb... Eğer örgütlenmede ulusal federalizm işçilerde ulusal tecrit zihniyetini geliştirirse, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur.

Bu nedenle ulusal örgütlenme tipi ulusal tecrit zihniyetini geliştirirse, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur.

Bu nedenle ulusal örgütlenme tipi ulusal dar görüşlülük ve ulusal görenek okuludur.

Böylece önümüzde ilke bakımından iki ayrı örgütlenme tipi var: Uluslararası birlik tipi ile işçilerin milliyetler bakımından örgütlenmesinde "sınırlama" tipi."

(Stalin, Marksizm Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Sol Y. s. 77-78).

Şefik Hüsnü'nün sosyal-şoven çizgisi

Türkiye'de sosyal şoven çizginin geçmişi oldukça eskidir. 70'lere gelinceye kadar Türkiye'deki siyasi hareketler teorisiyle, pratiğiyle hâkim ulus şovenizminin azgın bir uygulayıcısı olmuştur. O dönemdeki "sol" hareketin sosyal-şoven çizgisi, genel siyasetiyle tam bir uygunluk içindedir ve bu siyasetin ulusal mesele alanındaki yansımasıdır.

Kemalizm ve Kürt milli meselesi

Anti-emperyalist mücadele sırasında Kürt ulusunu incitmemeye ve onun yardımını sağlamaya çalışan kemalist burjuvazi Kürt burjuva ve feodallerinin desteğini kazandı, onlarla işbirliği yaptı. Bu dönemde "Kürtler ve Türklerin kardeş oldukları"nın propagandası yapılıyordu. Kemalist burjuvazi hiç bir zaman sahip olmadığı demokrat bir çehre takınıyordu.

Ancak, savaşın kazanılmasından sonra "Türk-Kürt kardeşliği" sözleri bir kenara atıldı. Kemalist burjuvazi Kürt ulusuna karşı tavrını değiştirdi. İttifak çabalarının yerini azgın bir eritme politikası, baskı ve tahakküm aldı. Bu andan sonra artık gündemde olan, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde Türk hâkim sınıflarının baskı ve tahakküm, Türkleştirme, eritme politikası, kitle kıyımlarıdır.

Nerede baskı, zulüm varsa orada zulme karşı mücadele vardır. Kemalist burjuvazinin uyguladığı ilhakçı, baskıcı politika da Kürt ulusunu mücadeleye itmiş ve öteden beri var olan direnişi daha da yüksek boyutlara ulaştırmıştır. Çok kısa bir süre içinde Kürtler büyük ayaklanmalar yapmışlardır. Kürt ulusunun giriştiği bu milli hareketler kemalist burjuvazi tarafından korkunç bir hunharlıkla bastırılmıştır. Kitle halinde Kürt köylüleri katledilmiş, kadın, çocuk ayırmadan öldürülmüş, gebe kadınların karınları asker süngüleriyle deşilmiş, köylüler toplu halde kurşuna dizilmiş, asılmıştır.

Cumhuriyetin ilan edilmesinden kısa bir süre sonra başlayan bu milli hareketler genel olarak burjuva demokratik özelliğe sahip olan hareketlerdir. Kemalist burjuvazi bu hareketleri kanla, akla gelmedik bin bir türlü zulümle bastırmıştır. O dönemdeki "sol" hareket de kemalist burjuvazinin kuyruğuna yapışmış, Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü, katliamları "gericiliğe karşı zafer" nidaları ile karşılamıştır.

Kemalizm destekçiliğinde varılan nokta:

Milli zulüm onaylanıyor!

1925'deki Şeyh Said ayaklanmasından sonra Şefik Hüsnü'nün önderliğindeki TKP'nin yayın organı Orak-Çekiç'te şöyle yazıyordu: "İrticaın başında Şeyh Said değil, derebeylik duruyor, irticaa karşı mücadelesinde halk hükümetledir". Hâkim ulus şovenistliğinin uç noktasında olan Şefik Hüsnü ve partisi, Şeyh Sait ayaklanmasının kanla bastırılmasının, yüzlerce Kürt köylüsünün hunharca katledilmesinin, kurulan darağaçlarının suç ortağı durumuna düşmüştür. Onlar, kemalist burjuvazinin kuyruğuna takılmışlar ve proletaryanın her türlü görevini unutmuşlardı. Onların ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmak, uluslar üzerinde her türlü zor kullanımına karşı çıkmak gibi bir meseleleri yoktu. Kemalist burjuvazi anti-emperyalist ya öyleyse onunla her konuda elele olmalıyız!

Kemalizme verilen demokrat paye

Şefik Hüsnü'nün önderliğindeki TKP, sosyal şoven yüzünü maskelemeye çalışmakta ve Kemalist burjuvazinin sözde "feodalizmi tasfiye ettiğini", buna karşı Kürt feodallerinin isyan ettiklerini, bu yüzden bu isyanı bastırmanın, feodalizmi tasfiyenin bir parçası olduğunu, ama kan dökülmesini hoş karşılamadıklarını söylemekteydi.

Gerçekler böyle midir? Kemalist iktidar feodalizmi tasfiye etme gücüne sahip miydi? Şefik Hüsnü ve onu izleyenler Kemalist Devrimi demokratik devrim mertebesine yükseltmektedirler. Stalin ise Kemalist Devrimi şöyle nitelemektedir: "(Bir) Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimidir; yabancı emperyalistlere karşı mücadele için de ortaya çıkan, milli ticaret burjuvazisinin bir devrimidir; ve bu devrimin sonraki gelişmesi öz olarak köylülere ve işçilere karşı yönelmektedir, tam da bir toprak devrimi ihtimaline karşı yönelmektedir."

TKP'nin kemalist burjuvaziyi ve onun partisini ele alışı da devrime kattığı "demokrat" nitelikle uyuşmakta, Kemalist burjuvaziye de demokrat payesi vermekteydi. Şefik Hüsnü şöyle diyordu "...Kemalist hareket 1919 ile 1922 arasındaki devrimci mücadeleler döneminde aynı Guomintang gibi, hatta Guomintang'ın sol kanadı gibi, millî kurtuluş ve burjuva devrimi hedefini izledi." (Aydınlık - sayı 65).

Şefik Hüsnü'yü Stalin yalanlamaktadır. Stalin, Sun Yat-Sen Üniversitesi öğrencileriyle konuşmasında şöyle diyor:

"Nasıl ki Türkiye Çin'le aynı kaba konamazsa, Kemalist parti de Vuhan'daki sol Guomintang Partisi ile aynı kaba konulamaz. Türkiye'de Şanghay, Vuhan, Nankin, Tientzin v.b. gibi merkezler yoktur. Ankara nasıl Vuhan'la kıyaslanmazsa, Kemalist parti de sol Guomintang'la kıyaslanamaz".

"57 yıllık komünist miras"

İşte "57 yıllık komünist hareket"in izlediği sosyal-şoven çizgi ana hatlarıyla böyledir. Bugün Halkın Sesi oportünizmi "Marksist" cilalarla süslemekle birlikte aynı çizgide "azimle" yürümektedir. Bırakalım onlar karşı-devrimin karanlık ufkuna doğru pupa yelken yol alsınlar.

PÜLÜMÜR:

"Sahte tapularla köyümüzün topraklarını gaspettiler"

Ben Tunceli'nin Pülümür kazasına bağlı Karagöl köyündenim. Kendim Almanya'da çalışıyorum, çocuklarım ise Bursa'ya göç ettirdim.

Benim memleketim Tunceli'nin Karagöl köyü olduğu halde neden Almanya'da çalışıyorum, neden ailem, çocuklarım Bursa'ya göç etmek zorunda kaldılar? Benim gibi yüzlerce Kürt köylüsünün köylerinden ayrılmak zorunda kalışlarının nedenlerini anlatmak, köyümde, memleketime, köy halkına karşı oynanan iğrenç oyunları sergilemek istiyorum.

Köyümde ve civar köylerde sömürünün, baskının, zulmün temsilcileri, o çevredeki herkes tarafından bilinen Veli Velet ağa, oğulları Mehmet, İsmet ve Celâl ağalardır.

Bunlar ellerinde bulunan ve bizim hiç görmediğimiz, bilmediğimiz sahte tapularla köyümüzün tüm tarlalarını, çayırlarını, meraları ve dağları gaspetmişlerdir.

Tüm çevre halkına karşı oynanan iğrenç oyunları bana karşı da oynadılar. Köyden göç etmem için önce bir takım baskılar yaptılar, ama ben göç etmedim. Almanya'ya gittiğim zaman bu baskıyı bu kez çocuklarım üzerinde sürdürdüler. Ot yığınlarımızı ve evimizi yaktılar, mal ve tahvillerimizi çaldılar. Değirmene buğday taşıyan eşeğimi çalıp diri diri derisini yüzdüler. Yıkık evlerin tamirinin yapılmasına bile müsaade etmiyorlardı. 1967'de köyde bir deprem oldu. 33 kişi öldü ve çok kişi yıkıklar altında kalarak yaralandı. Faşist devlet, ağaların topraklarına el sürmemek için tâa dağın başında birkaç baraka yaptı. Halk bu barakalara yerleşmeden önce ağalar barakaları yıktılar. Yüzlerce köylü; kimimiz İstanbul'a, kimimiz İzmir'e, kimimiz Bursa'ya göçmek zorunda kaldık. Fakat bu şehirlerde de bizim için değişen hiç bir şey olmadı. Meğer düzen hepten bozukmuş.

Köyde kalan köylüler ise şimdi yavaş yavaş bilinçlenip "topraklar bizimdir" diyerek mücadeleye başlamışlar. Ağalar çılgına dönüp baskıyı daha da artırmışlar. Köydeki tüm araziyi büyük koyun tüccarlarına kiraya veriyorlar, uşaklarını köylülerin üzerine sürüyorlar. Köylüleri ölümle tehdit ediyorlar, ondan sonra jandarmaya ihbar ederek karakolda işkence yaptırıyorlar.

Bu zulmün, baskının ve sömürünün hesabını köyümüzün ve bütün Türkiye'nin devrimci halkıyla birlikte soracağız.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

ALMANYA'DA ÇALIŞAN DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

DOĞU'DA REFERANDUM ÜZERİNE

TÜRK ŞÖVENİSTİ "HALKIN SESİ" KÜRT MİLLETİNİN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI NASIL İNKAR EDİYOR?

HALKIN KURTULUŞU YAYINLARI